

Hồi thứ hai mươi chín

Kiếp Nạn Trùng Trùng

Quách Phù kêu lên:

- Là con tiểu hồng mã của hài nhi, là con...

Tiếng kêu chưa dứt, con tiểu hồng mã đã phi đến trước mặt. Con ngựa nhận ra chủ nhân, không đợi nàng giơ tay giữ cương, đã dừng phất lại, nghển cổ hí lên vui mừng.

Quách Phù nhìn người cưỡi con tiểu hồng mã là hắc y thiếu nữ mình từng gặp và từng sánh vai giao đấu với Lý Mạc Sầu, chính là Hoàn Nhan Bình. Chỉ thấy Hoàn Nhan Bình tóc rối tung, mặt tái nhợt, vẻ hoảng hốt. Quách Phù nói:

- Hoàn Nhan tử tử, tử tử làm sao vậy?

Hoàn Nhan Bình giơ tay chỉ con đường phía sau, nói.

- Mau... mau...

Đột nhiên lão đảo ngựa. Quách Phù đỡ nàng ta dậy, nói với mẹ:

- Mẹ, đây là Hoàn Nhan tử tử.

Rồi trừng mắt nhìn Lý Mạc Sầu một cái.

Hoàng Dung nghĩ: “Nó cưỡi con tiểu hồng mã phi nhanh, thiên hạ không ai có thể đuổi kịp, vốn không có gì nguy hiểm. Nhưng nó lại chỉ tay về phía bắc, vẻ hốt hoảng, tất là nó lo cho người khác, ta phải mau đến cứu người”. Bèn bảo Quách Phù ôm Hoàn Nhan Bình cưỡi chung ngựa, nói:

- Con ngựa ấy phi quá nhanh, người nhất thiết không được vượt lên trước ta đó, nghe chưa?

Quách Phù hỏi:

- Vì sao?

Hoàng Dung nói:

- Đằng trước có nguy hiểm lớn, người không biết ư?

Đoạn vẫy tay với Lý Mạc Sầu, hai người phóng ngựa về phía bắc.

Chạy hơn mười dặm, quả nhiên nghe từ phía sườn núi bên kia vọng lại tiếng binh khí va chạm nhau. Hoàng Dung và Lý Mạc Sầu phóng ngựa vòng qua sườn núi, thấy trên bãi trống phía trước có năm

người đang giao chiến ác liệt. Trong đó, hai người là huynh đệ họ Võ, một nam một nữ đều còn trẻ tuổi, Hoàng Dung không biết mặt, bốn người liên thủ chống một trung niên hán tử. Tuy bốn địch một, nhưng họ phần nhiều chỉ chống đỡ, ít tấn công; huynh đệ họ Võ đều đã bị thương, chàng thiếu niên múa kiếm chống đỡ hầu hết chiêu số của hán tử. Gần đó có một người đang nằm dưới đất, miệng không ngớt kêu la, chính là Võ Tam Thông.

Hoàng Dung thấy gã hán tử tay trái cầm một thanh đại đao vàng chóc, tay phải cầm một thanh kiếm đen và nhỏ, chiêu số kỳ ảo, bình sinh chưa gặp, nếu mình không xuất thủ, huynh đệ họ Võ ắt gặp đại nguy, bèn nói với Lý Mạc Sầu:

- Hai gã thiếu niên kia là đồ nhi của tiểu muội.

Lý Mạc Sầu cười khẩy, nghĩ: “Mẫu thân của chúng là do ta giết, ta há không biết chúng là ai?” Mụ thấy trung niên hán tử võ công cao cường lạ lùng, nhân vật này chưa từng gặp trên giang hồ, mụ thâm kinh ngạc, mỉm cười, nói:

- Cho mi nghĩ này!

Cây phát trần được rút ra. Hoàng Dung cũng đã cầm cây gậy trúc trong tay. Hai người từ hai bên tả hữu cùng xông vào. Cây phát trần của Lý Mạc Sầu tấn công thanh hắc kiếm, cây gậy trúc của Hoàng Dung thì công kích thanh kim đao.

Trung niên hán tử chính là cốc chủ Tuyệt Tình cốc Công Tôn Chỉ. Hắn đột nhiên thấy có hai thiếu phụ xinh đẹp cùng xông tới tấn công mình thì lòng rung động. Chỉ nghe Lý Mạc Sầu kêu “Một!” cây phát trần xuất chiêu, mụ kêu “Hai!” Thì ra mụ ngầm thi thố với Hoàng Dung, xem ai đánh rơi binh khí khỏi tay đối phương trước. Nhưng mụ đếm đến “Mười” mà Công Tôn Chỉ vẫn công thủ như thường. Chàng thiếu niên đâm liên ba kiếm phía sau lưng Công Tôn Chỉ, kiếm thế rất hiểm, Công Tôn Chỉ không chống đỡ, mà nhảy vọt hơn một trượng về phía trước, thoát ra khỏi vòng vây, nghĩ bụng nếu đấu tiếp nhất định hắn sẽ bị thua, bèn đưa mắt nhìn Hoàng Dung và Lý Mạc Sầu một cái, nghĩ: “Ở đâu ra hai nữ tướng lợi hại và xinh đẹp thế không biết?” Hắn gõ đao kiếm vào nhau coong một tiếng, bay người tới.

Hoàng Dung và Lý Mạc Sầu không dám khinh địch, gươm binh khí nghiêm thủ môn hộ, ai ngờ Công Tôn Chỉ đang lơ lửng trên không liền xoay mình, sau khi tiếp đất nhún mình mấy lần đã đến sườn đồi.

Hoàng Dung và Lý Mạc Sầu nhìn nhau mỉm cười, nghĩ: “Hán tử kia võ công đã cao cường, lại còn giảo hoạt, một mình đấu với hấn, e không địch nổi”.

Huynh đệ họ Võ tay giữ vết thương, tiến lại cúi chào sư mẫu, rồi trừng mắt nhìn Lý Mạc Sầu.

Hoàng Dung nói:

- Món nợ cũ tạm thời gác lại, thương thế của phụ thân các người không sao chứ? Hai vị kia là ai vậy? Thôi chết, nguy mất! Lý đạo trưởng, mau theo tiểu muội!

Hoàng Dung không kịp lên ngựa, lao vút ngược đường vừa tới. Lý Mạc Sầu chưa hiểu ý, song cũng chạy theo, gọi:

- Chuyện gì vậy?

Hoàng Dung nói:

- Phù nhi, Phù nhi sẽ đụng hấn mất!

Hai người chạy rất nhanh, nhưng Công Tôn Chỉ cước lực nhanh không kém, chẳng mấy chốc đã xa hơn một dặm.

Chỉ thấy Quách Phù hai tay ôm ngang eo Hoàn Nhan Bình, cười con tiểu hồng mã, đang thông thả đi tới. Hoàng Dung từ xa gọi to:

- Phù nhi, cẩn thận!

Tiếng gọi chưa dứt, Công Tôn Chỉ đã nhanh chân vọt lên lưng ngựa, một tay không chế Quách Phù, một tay kéo dây cương muốn quay đầu ngựa. Hoàng Dung chụm môi huyết sáo, con tiểu hồng mã nghe tiếng chủ gọi, liền chạy lại. Công Tôn Chỉ kinh ngạc, nghĩ thầm: “Hôm nay hành sự sao xúi quẩy thế này, đến con ngựa cũng làm trái ý ta?” Hấn kéo mạnh dây cương; con tiểu hồng mã hí một tiếng dài, đứng dựng hai vó trước. Công Tôn Chỉ tuy ép được nó quay đầu, hấn muốn phi về hướng nam, nhưng con ngựa lại giậm chân bước lùi. Hoàng Dung cả mừng, lao tới gần. Công Tôn Chỉ thấy con tiểu hồng mã quật cường vô tỉ, Hoàng Dung và Lý Mạc Sầu sắp đuổi kịp, bèn nhét binh khí vào bao, tay phải kẹp Quách Phù, tay trái kẹp Hoàn Nhan Bình, xuống ngựa chạy bộ. Hoàng Dung và Lý Mạc Sầu đều có khinh công hạng nhất, không lâu đuổi kịp, chỉ còn cách mười bước. Công Tôn Chỉ xoay người lại, cười, nói:

- Ta chỉ ép lại một chút, hai đóa hoa tươi này còn sống nổi chăng?

Hoàng Dung nói:

- Các hạ là ai? Chúng ta không quen biết, tại sao các hạ lại bắt con gái của ta?

Công Tôn Chỉ cười, nói:

- Cô nương này là con của phu nhân ư? Thì ra là Hoàn Nhan phu nhân.

Hoàng Dung chỉ Quách Phù, nói:

- Kia mới là con gái của ta!

Công Tôn Chỉ nhìn Quách Phù một cái, lại nhìn Hoàng Dung một cái, cười hi hí, nói:

- Cả hai mẹ con đều đẹp quá trời!

Hoàng Dung cả giận, có điều con gái đang bị hấn khống chế, đánh chuột sợ võ bình quý, trước tiên đành tính kế hoãn binh, đang định nói, bỗng vèo vèo có hai mũi tên từ phía sau lưng bên trái bay thẳng rất gấp tới trước mặt Công Tôn Chỉ. Hoàng Dung nghe tiếng tên bay, tưởng là Quách Tĩnh đã đến, vô cùng mừng rỡ. Các cao thủ võ lâm Trung Nguyên thường không luyện thuật bắn cung; các võ sĩ Mông Cổ tuy giỏi về tiễn pháp, nhưng nội lực lại kém, không phóng được xa. Hai mũi tên bay rít lên như vừa rời, trừ do Quách Tĩnh bắn ra, Hoàng Dung bình sinh chưa thấy người thứ hai nào có công lực như vậy. Nhưng hai mũi tên bay nửa chừng thì rõ ra là còn thua xa, Hoàng Dung biết không phải do chồng mình phóng đi. Công Tôn Chỉ thấy tên bay đến bèn há miệng cắn lấy mũi tên thứ nhất, rồi dùng thân nó gạt mũi tên thứ hai rơi xuống đất. Hoàng Dung nghĩ: “Hai mũi tên nếu do Tĩnh ca ca bắn, người dùng miệng cắn như thế thì nó đã xuyên vào họng người rồi”. Đang nghĩ thế, chỉ thấy tiếng các mũi tên rít liên tiếp, chín mũi tên liền bay tới giữa trán Công Tôn Chỉ, khiến hấn chân tay luống cuống, vội thả hai thiếu nữ xuống, rút kiếm gạt tên.

Hoàng Dung và Lý Mạc Sầu chạy đến, định cứu hai thiếu nữ, thì thấy một cái bóng xám lặn tới ôm Quách Phù lăn sang bên đường, người ấy đang định bật dậy, thì Công Tôn Chỉ tay trái chưa kịp rút kim đao, bèn tung chưởng giáng xuống đỉnh đầu người ấy.

Người ấy nằm ngang dưới đất, giơ chưởng chống đỡ song chưởng đụng nhau, “bùng” một tiếng, bụi đất bay tung tóe. Công Tôn Chỉ thốt lên:

- Khá khen!

Chưởng thứ hai đã đánh tiếp. Hoàng Dung thấy người kia khó bề

chống trả, cây Đả cầu bỗng sử liền yếu quyết chữ “Phong”, đón lấy chưởng ấy. Công Tôn Chỉ thấy địch nhân hợp vây, biết hôm nay xúi quẩy, bèn cười ha ha, lùi ba bước, quay người bỏ đi. Thân pháp uyển chuyển, phong thái anh võ, khiến bọn Hoàng Dung không dám đuổi theo.

Người đó ôm Quách Phù đứng dậy, buông tay ra. Hoàng Dung thấy người ấy lưng đeo cung tên, thân cao vai rộng, chính là chàng thiếu niên sử kiếm ban nãy, mười một mũi tên liên châu dĩ nhiên do chàng ta phóng đi. Quách Phù bị Công Tôn Chỉ kiềm chế, nhưng không bị thương, nói:

- Gia Luật đại ca, đa tạ đã cứu muội.

Nói rồi đỏ mặt, hết sức ngượng ngùng. Lúc ấy Võ Tu Văn và một thiếu nữ cũng đã chạy đến, còn Võ Đôn Nhu thì đang săn sóc Võ Tam Thông. Về lý mà nói, Võ Tu Văn phải dẫn kiến mọi người mới phải, nhưng y đang hầm hầm tức giận, mắt nhìn Lý Mạc Sầu như tóe lửa, quên hết mọi chuyện bên mình, Hoàng Dung gọi y liên mấy tiếng, y cũng không nghe thấy. Lý Mạc Sầu thì khoanh tay đứng một chỗ cách xa ngắm cảnh, chẳng để ý đến mọi người.

Quách Phù chỉ chàng thiếu niên vừa cứu mình, nói với mẹ:

- Đây là Gia Luật Tề Gia Luật đại ca.

Đoạn chỉ thiếu nữ cao cao, nói:

- Còn đây là Gia Luật Yến Gia Luật tỷ tỷ.

Hoàng Dung khen:

- Công phu của hai vị khá lắm.

Huynh muội Gia Luật cùng nói:

- Quách phu nhân quá khen!

Rồi bước tới hành lễ.

Hoàng Dung nói:

- Ta thấy võ công của hai người là theo phái Toàn Chân, không rõ là môn hạ của vị nào trong Toàn Chân thất tử?

Hoàng Dung thấy võ công của Gia Luật Tề rất cao, trong số bọn trẻ, trừ Dương Quá ra hiếm ai được như y, đoán y không phải là đệ tử đời thứ tư của phái Toàn Chân. Gia Luật Yến nói:

- Công phu của tiểu nữ là do ca ca truyền dạy.

Hoàng Dung gật đầu, nhìn Gia Luật Tề. Gia Luật Tề thưa:

- Trưởng bối đã hỏi, lẽ ra phải bẩm cáo sự thật. Nhưng sư phụ

vẫn bối đã dạn không được nói ra danh tính của người, mong Quách phu nhân lượng thứ.

Hoàng Dung ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Toàn Chân thất tử làm gì có thứ qui củ lạ lùng ấy? Gã thiếu niên này võ công nhân tài đều khá, sao lại không dám nói ra?” Chợt nghĩ ra điều gì, đột nhiên cười ha hả đến mức phải cong cả người, rõ ràng nghĩ đến một chuyện gì hết sức hoạt kê và lý thú. Quách Phù lấy làm lạ, nói:

- Mẹ, có gì tức cười?

Nàng nghe mẹ hỏi đến môn phái sư thừa của Gia Luật Tề một cách nghiêm trang, rồi tự dưng cười như thế, e Gia Luật Tề sẽ buồn, nên trong bụng rất ngượng, nói thêm:

- Mẹ, Gia Luật đại ca không tiện nói thì thôi, có gì tức cười kia chứ?

Hoàng Dung vẫn cười không nói. Gia Luật Tề cũng cười cười nói:

- Thì ra Quách phu nhân đoán được.

Quách Phù ngơ ngác, ngoảnh sang nhìn Gia Luật Yển, thì thấy nàng ta cũng ngơ ngác không hiểu hai người kia cười cái gì.

Lúc này Võ Tu Văn quì chân trái xuống đất, băng bó vết thương cho Hoàn Nhan Bình. Lúc nãy nàng bị Công Tôn Chỉ ôm chạy, làm sai khớp chân phải. Hoàng Dung hỏi:

- Tu nhi, thương thế của phụ thân ngươi ra sao?

Võ Tu Văn nói:

- Gia gia bị trúng một kiếm của Công Tôn Chỉ vào chân trái, may không động tới gân cốt.

Hoàng Dung gật đầu, bước qua vượt bờm con tiểu hồng mã, nói:

- Mã nhi ơi mã nhi, cả nhà họ Quách ta thật khó báo đáp ân tình của mi.

Thấy Võ Tu Văn trước sau không hề trò chuyện với Quách Phù, song lại hết sức ân cần săn sóc Hoàn Nhan Bình, chẳng hiểu là y cố ý làm thế cho Quách Phù thấy, hay là quả thực y đã có tình ý với Hoàn Nhan Bình. Hoàng Dung bảo y:

- Ta hãy cùng lại xem phụ thân ngươi thế nào rồi.

Võ Tam Thông đang ngồi, thấy Hoàng Dung tới, liền chào “Quách phu nhân” và đứng dậy, nhưng vì bị thương ở chân, nên loạng choạng. Võ Đôn Nhu và Gia Luật Yển cùng giơ tay đỡ, hai người chạm tay vào nhau, bất giác nhìn nhau mỉm cười. Hoàng Dung cười thầm: “Hay

chưa, lại một cặp nữa? Mấy hôm trước huynh đệ người còn đánh nhau chí chết vì Phù nhi, hôm nay gặp cô nương xinh xắn khác, đã quên biến mọi chuyện cũ rồi”. Đột nhiên nhớ đến Quách Tĩnh, không khỏi tự hào, Tĩnh ca ca đối với mình nhất mực chân tình, đúng là phú quý không màng, hiểm nguy chẳng ngại, bọn thanh niên kia làm sao sánh nổi Tĩnh ca ca? Hoàng Dung lại nghĩ đến Dương Quá, thấy ái tình của hắn với Tiểu Long Nữ tuy không tương xứng thân phận, trái ngược luân thường, nhưng kiên trinh, sống chết không lay chuyển, thật khiến cho người ta phải kính phục. Huynh đệ họ Võ sống cùng Quách Phù ở đảo Đào Hoa từ bé đến lúc trưởng thành, một là trên đảo không có thiếu nữ nào khác, hai là lâu ngày tự nhiên sinh tình, nếu bảo hai người không chung tình với Quách Phù, thì chẳng hợp tình lý chút nào. Sau đó họ bỗng biết rằng Quách Phù đối với họ hoàn toàn không có tình ý gì, tất nhiên họ tuyệt vọng, cho rằng sống trên đời chẳng còn lạc thú gì nữa; ai dè ít ngày sau lại gặp Gia Luật Yến và Hoàn Nhan Bình, mà hai thiếu nữ ấy tựa hồ mỗi người có duyên với huynh đệ họ. Lúc này huynh đệ họ Võ gặp lại Quách Phù, thầm so sánh trong lòng, đúng là nhìn người tình cứ ngỡ Tây Thi, cảm thấy ý trung nhân của mình chẳng những không có điểm nào thua Quách Phù, mà còn hơn hẳn. Một người thì nghĩ: “Gia Luật cô nương hào sảng hòa khí, đâu có nũng na nũng nịu, hẹp hòi như Quách Phù?” Một người thì nghĩ: “Hoàn Nhan cô nương hết sức dễ thương, hiền hậu, đâu có ngang ngược khó chịu như Quách Phù?” Huynh đệ họ Võ đã thề suốt đời sẽ không nhìn mặt Quách Phù nữa, nhưng ngẫu nhiên chạm trán, không tránh nhau được, đều nghĩ: “Hôm nay ta không hề có ý tìm gặp nàng ta, không thể coi là làm trái lời thề”.

Quách Phù nhớ lại lúc mình bị Công Tôn Chỉ bắt, Gia Luật Tề ra tay cứu nàng, mấy lần cứ liếc trộm chàng ta, thấy chàng cao lớn, anh tuấn, không khỏi lấy làm lạ: “Năm ngoái mình đã gặp chàng, sau đó quên luôn, không ngờ võ công của chàng cao cường đến thế. Mẹ mình cười vui với chàng, không biết vì chuyện gì?”

Hoàng Dung xem vết thương ở chân cho Võ Tam Thông, may không đáng ngại. Thế là mọi người kể lại sự tình vừa qua.

Hôm ấy Võ Tam Thông, Chu Tử Liễu, cùng vị sư thúc Thiên Trúc cao tăng đi Tuyệt Tình cốc tìm giải dược, vừa ra khỏi thành Tương Dương, thì Võ Tam Thông gặp hai đứa con trai. Võ Tam Thông ngạc nhiên, chỉ lo hai đứa lại quyết đấu, vội bảo Chu Tử Liễu đưa sư thúc đi trước, còn mình thì quát hỏi hai đứa con.

Thì ra hai đứa chúng từng thề với Dương Quá không nhìn mặt Quách Phù nữa, nên chúng không muốn ở thêm ngày nào trong thành Tương Dương. Võ Tam Thông yên tâm, tán thưởng:

- Hảo hài nhi, có chí khí!

Lại nói:

- Dương huynh đệ xả thân cứu cha con ta, hiện thời y gặp nạn, làm sao chúng ta có thể không nghĩ cách báo đáp? Ba cha con ta hãy cùng đi Tuyệt Tình cốc.

Nhưng Tuyệt Tình cốc cứ như chốn đào nguyên ở ngoài trần gian, tuy từng nghe Dương Quá cho biết sơ qua phương vị sở tại, song tìm cốc khẩu không dễ chút nào. Chu Tử Liễu và Thiên Trúc cao tăng thì không thấy tăm hơi, đã bị Cầu Thiên Xích sai đệ tử dùng lưới bắt giữ. Ba cha con Võ Tam Thông mấy phen cứu viện không thành, suýt nữa cũng bị bắt, đành rút lui, định trở về thành Tương Dương cầu cứu, đang đi lại gặp Công Tôn Chỉ, hấn nói ba người tự tiện xông vào cấm địa, thế là động thủ. Võ Tam Thông bị trúng một kiếm vào chân, Công Tôn Chỉ cũng không có ý lấy mạng ba người, chỉ đuổi họ đi cho mau, cấm từ rày không được lai vãng. Đúng lúc ấy huynh muội Gia Luật Tề và Hoàn Nhan Bình phóng ngựa đi ngoài đường lớn. Ba người ấy từng cùng huynh đệ họ Võ liên thủ chống địch, họ bèn xuống ngựa thăm hỏi nhau. Công Tôn Chỉ đứng gần lạnh lùng quan sát, hấn đã không được thành hôn với Tiểu Long Nữ, còn bị bà vợ đuổi đi, chính đang lang thang, bỗng thấy Hoàn Nhan Bình trẻ trung xinh xắn, liền nổi tà tâm, đột nhiên xuất thủ cướp nàng. Huynh muội Gia Luật Tề và cha con họ Võ liên thủ đấu với Công Tôn Chỉ. Võ Tam Thông nếu không bị thương, thì sáu người cũng có thể chống chọi với Công Tôn Chỉ, nhưng lão bị thương rồi, chỉ còn một mình Gia Luật Tề võ công cao cường, nên họ đánh không lại hấn. May thấy con tiểu hồng mã một mình trên đường từ núi Chung Nam về thành Tương Dương, Võ Tu Văn liền gọi nó lại, để Hoàn Nhan Bình cưỡi nó chạy thoát đi; thiết tưởng Công Tôn Chỉ không cướp được nàng, sẽ tự bỏ đi; không ngờ Hoàng Dung và Lý Mạc Sầu lại tới cứu.

Hoàng Dung nghe xong, cũng đem việc Dương Quá bị mất cánh tay, đoạt đứa bé sơ sinh mang đi, kể sơ qua một lượt. Võ Tam Thông kinh ngạc, vội giải thích tình hình hôm ấy, nói:

- Dương huynh đệ nhất mực can đảm nhiệt thành, chỉ vì muốn cứu hai tên súc sinh của lão phu, để chúng khỏi tàn sát lẫn nhau, mà rơi vào chốn nguy hiểm, cuối cùng đến cơ sự ấy.

Nghĩ Dương Quá bị mất cánh tay là bởi hai đứa con của lão, Võ Tam Thông càng nghĩ càng giận, liền chỉ mặt Võ Đôn Nhu và Võ Tu Văn mà chửi.

Huynh đệ họ Võ đang cùng huynh muội Gia Luật Tề và Hoàn Nhan Bình trò chuyện vui vẻ, lát sau Quách Phù cũng nhập cuộc, sáu người cùng trang lứa, vừa rồi lại cùng trải qua một phen ác chiến, nhắc đến Công Tôn Chỉ là kẻ cùng hung cực ác phải bỏ chạy, họ đang cao hứng, chợt nghe Võ Tam Thông lớn tiếng chửi:

- Võ Đôn Nhu, Võ Tu Văn, hai tên súc sinh, Dương Quá đối với hai đứa người đại nhân đại nghĩa, thế mà các người lại làm cho Dương huynh đệ liên lụy, bị mất cánh tay, các người thử nghĩ xem, họ Võ phải làm gì để chuộc tội đây?

Võ Tam Thông đỏ mặt tía tai, càng chửi càng hăng; nếu chân không bị thương, hẳn lão đã xông vào đâm đá. Huynh đệ họ Võ không hiểu tại sao cha mình tự đứng lại nổi giận, họ đưa mắt nhìn trộm Gia Luật Yển và Hoàn Nhan Bình, cảm thấy trước mắt mỹ nhân mà bị cha nhiếc là tên súc sinh thì thật mất hết thể diện, lỡ phụ thân lại lôi chuyện hai đứa đánh nhau vì Quách Phù nữa thì chỉ có nước độn thổ. Hai người cứ nhìn nhau, chẳng biết nên làm thế nào. Hoàng Dung thấy tình thế ấy, bèn khuyên:

- Võ huynh cũng đừng quá buồn, Dương Quá bị mất cánh tay hoàn toàn là do tiểu muội nuông chiều nữ nhi, không nghiêm gia giáo. Hôm ấy Quách gia nhà tiểu muội cũng cả giận, định chém một cánh tay của Phù nhi đi đó.

Võ Tam Thông nói to:

- Đúng, phải chém mới được!

Quách Phù lườm Võ Tam Thông, nghĩ: “Cái gì mà phải chém mới được?” Nếu không có mặt mẹ ở đây, chắc nàng đã lên tiếng cãi lại. Hoàng Dung nói:

- Võ huynh, vừa rồi nói rõ, hóa ra chúng ta đã trách nhầm Dương Quá. Bây giờ có hai việc lớn. Thứ nhất, chúng ta phải đi tìm Dương Quá để chuộc lỗi với y.

Võ Tam Thông luôn miệng:

- Phải đấy, phải đấy!

Hoàng Dung nói tiếp:

- Thứ hai, cần đến Tuyệt Tình cốc cứu lệnh sư thúc và Chu đại ca, đồng thời xin giải được cho Dương Quá. Nhưng không biết Chu đại ca

bị bắt như thế nào, có nguy đến tính mạng hay không?

Võ Tam Thông nói:

- Sư thúc và sư đệ của ta bị bắt bằng lưới, gọi là ngư vông trận, bị nhốt trong thạch thất. Song cái mục Cầu Thiên Xích chưa tính lấy mạng họ ngay đâu.

Hoàng Dung gật đầu, nói:

- Ô, nếu vậy chúng ta nên đi tìm Dương Quá trước đã, rồi sẽ cùng y đến Tuyệt Tình cốc cứu người. Lấy được giải dược sẽ cho y uống liền, tránh để lâu e nguy đến tính mạng.

Võ Tam Thông nói:

- Đúng đấy, nhưng không biết hiện giờ Dương Quá đang ở đâu?

Hoàng Dung chỉ con tiểu hồng mã, nói:

- Con ngựa mới do Dương Quá mượn đi, chỉ cần để nó chạy trở lại đường cũ, ắt sẽ tìm thấy Dương Quá.

Võ Tam Thông cả mừng, nói:

- Hôm nay không có Quách phu nhân túc trí đa mưu, lão phu cứ chạy loạn lên cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Hoàng Dung mỉm cười, không nhắc nửa lời đến việc tìm bé Quách Tương, đã kéo được Võ Tam Thông đi theo, lại nghĩ: “Cha con Võ Tam Thông đã cùng đi, thì ba kẻ trẻ tuổi kia cũng sẽ đi cùng, có thêm vài trợ thủ càng hay”. Bèn nói với Gia Luật Tề:

- Gia Luật tiểu ca nếu không có việc gì cần kíp, hãy cùng đi một thể cho vui.

Gia Luật Tề chưa kịp đáp, Gia Luật Yến vô tay reo:

- Hay, hay đấy ca ca, chúng mình cùng đi đi!

Gia Luật Tề nhìn Quách Phù, thấy ánh mắt khích lệ của nàng, bèn cúi mình nói:

- Xin tùy Võ tiên bối và Quách phu nhân phân phó. Huynh muội được hai vị giáo ích thêm, thật không còn gì bằng.

Hoàn Nhan Bình cũng vui vẻ gật đầu.

Hoàng Dung nói:

- Chúng ta tuy không đông, song cũng cần có người phát ra hiệu lệnh. Võ huynh, mọi người xin nghe theo hiệu lệnh của huynh đó.

Võ Tam Thông xua tay lia lịa, nói:

- Có Quách phu nhân thần cơ diệu toán, làm nữ quân sư không

thua gì Gia Cát Lượng, còn ai bằng nữa? Tất nhiên phải nhờ phu nhân thôi.

Hoàng Dung cười, nói:

- Bọn trẻ chắc là chịu, chỉ sợ Võ huynh không chịu tuân lệnh của tiểu muội thôi.

Võ Tam Thông nói to:

- Phu nhân nói gì vậy? Dầu dầu sôi lửa bỏng, lão phu cũng không dám từ nan.

Hoàng Dung nói:

- Trước mặt nhiều tiểu bối ở đây, Võ huynh không được nuốt lời đấy.

Võ Tam Thông đỏ mặt, nói:

- Dù không có ai, lão phu cũng nói sao làm vậy.

Hoàng Dung nói:

- Được! Lần này chúng ta đi tìm Dương Quá, xin giải được, cứu sư thúc và sư đệ của Võ huynh, mọi người phải đồng lòng nhất trí. Mọi ân oán hãy tạm gác sang một bên. Võ huynh, ba cha con huynh không được gây sự với Lý Mạc Sầu, chờ việc lớn xong rồi, đôi bên quyết đấu một mất một còn cũng chưa muộn.

Võ Tam Thông sững sờ, lão không ngờ vừa rồi Hoàng Dung nói là có dụng ý cả. Lý Mạc Sầu có mối đại hận giết hại vợ lão, vậy lão phải nín nhịn hay sao? Lão đang ngẫm nghĩ, thì Hoàng Dung nói nhỏ:

- Võ huynh, hiện tại huynh đang bị thương, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cần gì nôn nóng nhất thời?

Võ Tam Thông nói:

- Được, phu nhân bảo gì, lão phu sẽ làm nấy.

Hoàng Dung gọi Lý Mạc Sầu tới:

- Lý tử tử, chúng ta đi thôi!

Hoàng Dung để cho con tiểu hồng mã dẫn đường, mọi người theo sau. Con tiểu hồng mã vốn muốn trở về thành Tương Dương, nay chủ nhân dắt nó quay đầu ngược về hướng nó vừa đi tới, thế là nó đi về phía núi Chung Nam.

Võ Tam Thông và Hoàn Nhan Bình có vết thương, không thể đi nhanh, đoàn người mỗi ngày chỉ đi được hơn trăm dặm. Lý Mạc Sầu gia tăng phòng bị, khi ngủ đêm thường ở chỗ cách xa mọi người, ban ngày đi đường cũng lùi ở sau cùng. Cứ thế ngày đi đêm nghỉ, sáu thiếu

niên nam nữ trò chuyện vui vẻ, càng lúc càng hòa hợp. Huynh đệ họ Võ trước đây tranh giành Quách Phù, tình thù tức ruột thịt không khỏi bị tổn hại; bây giờ mỗi người có ý trung nhân riêng, huynh đệ lại trở nên thập phần tương thân tương ái. Võ Tam Thông thấy vậy rất hài lòng, nhưng lại nghĩ: “Hôm nọ nếu hai đứa không trúng độc châm của Lý Mạc Sầu, cứ đánh nhau, tất có một đứa chết, đứa còn lại ta cũng quyết không nhận là con. Giờ đây hai tên súc sinh cười cười nói nói, trong khi Dương Quá bị mất một cánh tay. Ôi biết nói sao đây? Đúng là phải chặt của mỗi tên súc sinh một cánh tay mà nối bù cánh tay cho Dương Quá mới hợp đạo lý”. Nhưng lão không nghĩ rằng nếu làm thế, Dương Quá sẽ bị thừa ra một cánh tay.

Họ đã đến núi Chung Nam. Hoàng Dung và Võ Tam Thông định đưa mọi người vào cung Trùng Dương bái hội Toàn Chân ngũ tử. Lý Mạc Sầu đứng từ xa, nói:

- Bần đạo chờ các vị ở đây.

Hoàng Dung biết Lý Mạc Sầu có thù với phái Toàn Chân nên cũng không ép, bước vào cung Trùng Dương. Toàn Chân ngũ tử nghe báo, vội ra nghênh tiếp, mời vào trong điện, phân chủ khách ngồi xuống. Mới hàn huyên vài câu, bỗng nghe ở hậu điện có tiếng người nói đến Tiểu Long Nữ, Hoàng Dung cả mừng, gọi:

- Lão Ngoan đồng, lão xem ai đến này!

Mấy ngày nay Chu Bá Thông tìm hiểu cách chỉ huy loài ong ngọc phong. Lão thông minh, lại quyết tâm cho bằng được, nên đã có tiểu thành. Hôm nay lão đang cao hứng chơi ong thì nghe tiếng gọi, nhận ra giọng của Hoàng Dung. Lão vui mừng nói:

- A ha, thì ra là mụ bà nương cổ quái của Quách đệ tới!

Rồi lão từ hậu điện chạy ra.

Gia Luật Tề bước lên khấu đầu, nói:

- Sư phụ, sư phụ vạn phúc kim an!

Chu Bá Thông cười, nói:

- Miễn lễ bình thân! Ngươi cũng vạn phúc kim an!

Mọi người nghe đều lấy làm lạ, không ngờ Gia Luật Tề lại là đệ tử của Chu Bá Thông. Lão Ngoan đồng diên diên khùng khùng, đồ đồ lại tinh minh cường cán, thiếu niên lão thành, khác hẳn sư phụ.

Bọn Khưu Xứ Cơ thấy sư thúc đã có truyền nhân thì đều cao hứng, tranh nhau chúc mừng Chu Bá Thông. Quách Phù lúc này mới

hiếu, hôm nọ mẹ nàng và Gia Luật Tề cười cười là vì mẹ nàng đã đoán biết được sư phụ của Gia Luật Tề.

Nguyên Gia Luật Tề hai chục năm trước còn nhỏ, gặp Chu Bá Thông, chơi đùa hợp nhau, Chu Bá Thông bèn nhận chàng làm đệ tử. Võ công lão truyền thụ tuy không nhiều, nhưng chàng thông minh chịu khó, cuối cùng trở thành một nhân vật kiệt xuất trong đám tiểu bối. Nhưng Chu Bá Thông thấy Gia Luật Tề nghiêm trang đâu ra đó, chẳng ham chơi đùa như một Tiểu Ngoan đồng, nên không cho chàng xưng mình là đệ tử đích truyền của Lão Ngoan đồng. Giờ thì không giấu được nữa.

Đang vui vẻ, bỗng từ dưới chân núi có tiếng tiêu vọng lên: đệ tử phái Toàn Chân báo tin có đại địch kéo đến tấn công. Hôm nọ phái Toàn Chân cự tuyệt sắc phong của đại hãn Mông Cổ, lại sát thương nhiều người, Toàn Chân ngũ tử biết là chuyện không dừng ở đó, quân Mông Cổ sớm muộn sẽ kéo đến, phái Toàn Chân không thể đương đầu với đại quân Mông Cổ, đã lên phương sách bỏ cung rút về phía tây. Hiện thời phái Toàn Chân có chưởng giáo là Lý Chí Thường, nhưng gặp đại sự, vẫn do Toàn Chân ngũ tử phân phát hiệu lệnh. Khưu Xứ Cơ nói với Hoàng Dung:

- Quách phu nhân, quân Mông Cổ đánh lên núi! Tình thế không cho phép bản đạo được tiếp khách chu đáo.

Chỉ nghe tiếng trống, tiếng tù và, tiếng hò hét dưới chân núi âm ỉ. Nguyên bọn Hoàng Dung lên núi từ hướng nam, còn quân Mông Cổ đánh lên núi từ hướng bắc, đôi bên cách nhau chưa đầy nửa canh giờ. Chu Bá Thông nói:

- Có địch đến à? Thế thì hay lắm. Chúng ta tràn xuống đánh cho chúng một trận toi bời khói lửa nào!

Lão nắm cổ tay Gia Luật Tề, nói:

- Người hãy thể hiện vài công phu mà sư phụ đã dạy, để các vị sư huynh đây thưởng thức. Ta thấy người cũng không thua gì Toàn Chân thất tử. Có thêm người, gọi là Toàn Chân bát tử được rồi.

Phàm trẻ con có đồ chơi ưa thích, nhất định đến đâu cũng đem ra khoe, nghe người ta tán thưởng mới sướng. Chu Bá Thông ban đầu dặn Gia Luật Tề không được tiết lộ sư thừa, là vì lão thấy chàng chẳng giống mình sư chút nào về khoản chơi đùa; nhưng bây giờ sư đồ gặp nhau, lão cao hứng quên luôn điều mình đã dặn. Khưu Xứ Cơ nói:

- Sư thúc, mấy chục năm kiến tạo của bản giáo, tâm huyết một

đời của tiên sư, không thể để kẻ thù hủy hoại trong một buổi. Hôm nay chúng ta rút cả đi mới là thượng sách.

Cũng không chờ cao kiến gì của Chu Ba Thông, liền truyền lệnh:

- Mọi người theo lộ trình đã định, hãy mang các thứ xuống núi!

Chúng đệ tử nhất tề đáp ứng, người khiêng kẻ vác các thứ đã chuẩn bị sẵn, đi thành từng đội xuống núi. Mấy hôm trước Toàn Chân ngũ tử và Lý Chí Thường sớm đã sắp đặt đầu ra đó, ai đi trước, ai đoạn hậu, hội hợp ở nơi nào, liên lạc ra sao, lại diễn tập thử nhiều lần, nên khi sự biến xảy ra, không hề hoảng loạn.

Hoàng Dung nói:

- Khuu đạo trưởng, quý giáo sắp đặt trật tự, đủ thấy đại tài, biến cố hôm nay không thể biến thành họa lớn. Tạm thời rút lui, mai ngày trở lại, tất càng mạnh mẽ. Lần này chúng tôi đến tìm Dương Quá có việc, giờ xin cáo biệt.

Khuu Xứ Cơ kinh ngạc, nói:

- Tìm Dương Quá ư? Không biết Dương Quá có còn ở núi này hay chẳng?

Hoàng Dung mỉm cười, nói:

- Có người cùng đi biết rõ chỗ ở đâu.

Nói tới đây, tiếng hò hét phía dưới chân núi càng nghe rõ. Hoàng Dung nghĩ: “Phái Toàn Chân sớm có bố trí, có thể thoát thân. Mình lên núi tìm Dương Quá, đón nữ nhi, không nên lẫn lộn trong quân mà lỡ đại sự”. Bèn từ biệt Toàn Chân ngũ tử, gọi mấy người đồng hành chạy tới chỗ vắng vẻ ở phía sau cung Trùng Dương, nói với Lý Mạc Sầu:

- Lý tử tử, phiền tử tử chỉ dẫn lối vào tòa cổ mộ.

Lý Mạc Sầu hỏi:

- Sao phu nhân biết Dương Quá ở trong tòa cổ mộ?

Hoàng Dung mỉm cười, nói:

- Dương Quá dù không ở trong tòa cổ mộ, thì “Ngọc nữ tâm kinh” cũng ở trong đó.

Lý Mạc Sầu giật mình, nghĩ thầm: “Quách phu nhân quả nhiên lợi hại, biết rõ tâm tư người khác”.

Lý Mạc Sầu cùng mọi người từ thành Tương Dương đi đến núi Chung Nam, trừ Hoàng Dung ra, những người còn lại đều coi như không có mặt, suốt dọc đường không ai thém trò chuyện với họ;

huynh đệ họ Võ thì hằm hằm, chực chờ cơ hội dồn mụ vào tử địa. Hoàng Dung nghĩ: “Lý Mạc Sầu dẫu yêu thích Tương nhi, cũng chẳng chịu mạo hiểm đến đây, nếu không có mưu đồ hệ trọng khác”. Lại nghĩ thêm, Dương Quá và Tiểu Long Nữ từng dùng kiếm pháp “Ngọc nữ tâm kinh” đánh bại Kim Luân pháp vương, mà Lý Mạc Sầu hiển nhiên không biết môn kiếm pháp đó, nếu không hôm nọ động thủ với mình, mụ ta đã đem ra thi triển. Mụ ta muốn lấy được “Ngọc nữ tâm kinh”, lại sợ bảy người vào tòa cổ mộ lấy mất trước. Thế là Hoàng Dung đoán ra tâm ý của Lý Mạc Sầu.

Lý Mạc Sầu nghĩ: “Người đã biết, chi bằng nói thẳng ra”, bèn nói:

- Bần đạo giúp phu nhân đoạt lại nữ nhi, phu nhân phải giúp bần đạo đoạt được võ kinh bốn môn. Phu nhân là bang chủ Cái Bang, nữ hiệp lừng danh thiên hạ, đã nói không được nuốt lời.

Hoàng Dung nói:

- Dương Quá là con trai của cố nhân nhà họ Quách. Có sự hiểu lầm nhỏ nhỏ với tiểu muội, đôi bên gặp nhau sẽ xóa bỏ được ngay. Nữ nhi nếu quả nhiên ở chỗ y, y sẽ trao lại cho tiểu muội, không thể có chuyện đoạt hay không đoạt.

Lý Mạc Sầu nói:

- Đã vậy, chúng ta ai lo việc nấy, xin cáo biệt.

Rồi quay người định đi.

Hoàng Dung đưa mắt ra hiệu cho Võ Tu Văn. Võ Tu Văn rút kiếm khỏi bao, quát:

- Lý Mạc Sầu, hôm nay mụ còn đòi sống để rời khỏi núi Chung Nam ư?

Lý Mạc Sầu nghĩ: “Chỉ một mình Hoàng Dung, ta đã không địch nổi, còn thêm cha con họ Võ, huynh muội Gia Luật Tề, thì ta làm gì còn đường sống?” Mụ vốn đa mưu túc trí, nhưng gặp Hoàng Dung thì lại lúng cuống, mọi trò giáo hoạt đều không thi thố ra được, đành thản nhiên nói:

- Quách phu nhân tinh thông thuật Kỳ môn, Dương Quá đã ở trên núi này, phu nhân lo gì không tìm được hấn mà phải cần bần đạo dẫn đường?

Hoàng Dung biết mụ ta muốn mặc cả, nói:

- Tiểu muội không biết lối vào tòa cổ mộ. Nhưng thiết tưởng Dương Quá và Tiểu Long Nữ tuy ẩn cư trong đó song cũng có ngày ra

ngoài mua gạo kiếm củi, bảy người chúng tôi chia nhau chờ sẵn, tất có lúc gặp được y.

Ý tứ là mụ mà không chịu chỉ dẫn, bọn ta sẽ giết quách mụ đi, dù gặp được Dương Quá có muện vài ngày cũng chẳng sao.

Lý Mạc Sầu nghĩ đúng vậy, đối phương chẳng ngại đợi chờ. Ở chỗ bằng phẳng rộng rãi này, mình không thể địch lại cả bọn họ, nhưng sau khi dẫn chúng vào tòa cổ mộ, mình sẽ lợi dụng việc thông thuộc địa thế mà ám hại từng đứa một, bèn nói:

- Hôm nay các vị cậy đông ăn hiếp, bản đạo không biết nói sao; nhưng bản đạo cũng đang cần tìm Dương Quá, vậy các vị hãy đi theo bản đạo!

Rồi vén bụi gai, đạp cỏ mà đi xuyên rừng.

Mọi người theo sau, sợ mụ ta đột nhiên đảo tẩu.

Chỉ thấy mụ xuyên rừng vượt núi, nhiều chỗ rõ ràng không có đường qua, nhưng mụ ngoặt ngang queo trái, vẫn tìm ra lối. Địa thế vùng này hoàn toàn do thiên tạo không phải do con người sắp đặt, Hoàng Dung tuy thông hiểu thuật kỳ môn ngũ hành, cũng không thể theo Dịch lý mà tìm, nghĩ: “Thật không ai khéo bằng tạo hóa”. Đi bằng thời gian ăn xong một bữa cơm, đến bên một dòng suối ngầm. Lúc này nghe loáng thoáng tiếng hò hét của quân Mông Cổ, nhưng đây là chốn rừng sâu, nên nghe vắng vắng rất xa.

Lý Mạc Sầu mấy năm nay chỉ nghĩ cách đoạt lấy “Ngọc nữ tâm kinh”, lần trước mụ thoát ra khỏi tòa cổ mộ bằng đường dòng suối ngầm, do không biết bơi lội, chút nữa bị mất mạng; sau đó mụ đã tập bơi lội trên sông, lần này thì đã có chuẩn bị. Mụ đứng bên dòng suối ngầm, nói:

- Cửa chính vào tòa cổ mộ đã bị bịt kín, muốn khơi mở phải tốn công cả tháng. Cửa hậu vào theo dòng suối ngầm này, vị nào cùng đi với bản đạo thì đi.

Quách Phù và huynh đệ họ Võ từ nhỏ sống trên đảo Đào Hoa, mùa hè ngày ngày bơi lội ngoài biển, nên cùng nói:

- Đi!

Võ Tam Thông cũng biết bơi lội, tuy không thạo lắm, nhưng dòng suối ngầm này đâu có đáng gì, bèn nói:

- Lão phu cũng đi!

Hoàng Dung nghĩ Lý Mạc Sầu tàn ác, lỗ ở trong tòa cổ mộ mụ

đột nhiên ra tay thì bọn Võ Tam Thông rất nguy, không một ai địch nổi; mình không thể không đi cùng; nhưng mới sinh hơn một tháng, lặn xuống dòng suối nước lạnh sẽ tổn thương nguyên khí, đang lưỡng lự, thì Gia Luật Tề nói:

- Quách bá mẫu hãy ở lại đây, để tiểu điệt đi cùng Võ bá phụ.

Hoàng Dung cả mừng, người này tinh minh cường cán, võ công cao cường, có y đi, có thể yên tâm, hỏi:

- Công tử biết bơi lặn chứ?

Gia Luật Tề nói:

- Bơi lội tầm tạt, lặn thì cũng có biết đôi chút.

Hoàng Dung hỏi:

- Công tử luyện tập dưới mặt băng phải chăng?

Gia Luật Tề đáp:

- Vâng.

Hoàng Dung lại hỏi:

- Công tử tập ở đâu?

Gia Luật Tề nói:

- Điệt nhi hồi nhỏ có đi theo gia phụ, sống mấy năm bên dòng sông Hàn Nan.

Nguyên Mông Cổ là xứ lạnh, sông Hàn Nan quá nửa năm đóng băng. Các võ sĩ Mông Cổ có thể chất tốt thường thi nhau lặn dưới băng xem ai được lâu hơn.

Hoàng Dung thấy những người khác muốn đi theo Lý Mạc Sầu thì cũng không hỏi thêm, chỉ dặn khẽ:

- Lòng người khó đo, phải cẩn thận.

Với Quách Phù, Hoàng Dung cũng không dặn dò, vì biết con mình có dặn cũng vô dụng, thôi thì cứ để thực tế dạy cho nó thấm thía.

Gia Luật Yến và Hoàn Nhan Bình không biết bơi lặn, ở lại cùng Hoàng Dung. Lý Mạc Sầu lội xuống suối dẫn đường. Gia Luật Tề bám sát theo; Quách Phù và cha con họ Võ đi sau cùng.

Bọn Gia Luật Tề năm người đi theo Lý Mạc Sầu dưới dòng suối ngầm. Đáy dòng suối chỗ rộng chỗ hẹp, nước chảy chỗ xiết chỗ không, có lúc sâu ngập đầu, có chỗ sâu ngang ngực, lội hồi lâu thì đến lối vào tòa cổ mộ. Lý Mạc Sầu chui vào, năm người cũng chui vào theo, nghĩ:

“Nếu không có mụ ta dẫn đường, không ai ngờ lại có tòa cổ mộ ở dưới lòng đất thế này?” Lúc này đã không còn nước xung quanh mình, thì lại tối mò mò, năm người phải cầm tay nhau, chỉ sợ bị lạc, theo sau Lý Mạc Sầu ngoặt qua quẹo lại mà tiến về phía trước.

Đi rất lâu, cảm thấy địa thế lên cao dần, dưới chân đã khô ráo, bỗng nghe có tiếng ken két, Lý Mạc Sầu đã mở một cánh cửa đá, năm người bước vào theo. Lý Mạc Sầu nói:

- Đây đã là giữa tòa cổ mộ, chúng ta nghỉ một chút rồi đi tìm Dương Quá.

Từ lúc vào đến tòa cổ mộ, Võ Tam Thông và Gia Luật Tề bám sát không rời Lý Mạc Sầu nửa bước, đề phòng mụ gian trá; nhưng giờ tay không nhìn rõ năm ngón, chỉ lấy tai thay mắt, chăm chú lắng nghe. Quách Phù và huynh đệ họ Võ lâu nay tự phụ can đảm, nhưng giờ chui xuống địa đạo, hai mắt như mù, tự dưng tim cứ đập thình thình.

Trong bóng tối không một tiếng động. Lý Mạc Sầu bỗng nói:

- Hai tay ta đều có Bạng phách ngân châm, ba cha con họ Võ có muốn ném thù sự lợi hại hay không?

Bọn Võ Tam Thông giật mình, thừa biết Lý Mạc Sầu không có hảo ý, nhưng cũng không ngờ mụ lập tức trở mặt như vậy. Ba cha con đều đã từng khổ sở vì độc châm của mụ, quả thật không dám coi thường chút nào, vội giơ cao binh khí, dỏng tai nghe, nhận ra hướng ngân châm bay để tránh hoặc gạt, có điều là mấy người chụm vào một chỗ, điều có dùng binh khí gạt được ngân châm, cũng dễ làm bị thương người bên cạnh. Gia Luật Tề nghĩ nếu để mụ loạn phóng ám khí, thì năm người bên mình tất có thương vong, chỉ có mạo hiểm xáp tới công kích, không để mụ ta phóng ngân châm, mới có đường sống.

Quách Phù cũng ngẫm nghĩ như vậy, hai người không hện mà cùng lao tới chỗ phát ra tiếng nói.

Ai dè Lý Mạc Sầu vừa nói xong mấy câu trên, giữa lúc mọi người đang kinh ngạc, mụ đã lạng lẽ lùi vào bên cánh cửa. Gia Luật Tề và Quách Phù lao tới, thi triển tiểu cầm nã pháp, chộp cổ tay khuỷu tay để Lý Mạc Sầu không thể phóng ám khí. Hai người bốn tay giao nhau, Quách Phù cảm thấy không ổn, vội kêu “Ôi” một tiếng. Gia Luật Tề đã nắm hai cổ tay, cảm thấy da mìn màng, mũi lại ngửi mùi hương thoang thoang, nghe tiếng kêu của Quách Phù, biết là nhầm.

Chỉ nghe tiếng ken két, cánh cửa đá đang khép lại. Gia Luật Tề và Võ Tam Thông kêu lên “Hồng rồi!” cùng chạy ra cửa, nhưng nghe

có tiếng vù vù, hai mũi ngân châm bay tới, họ đành tránh né, lúc giơ tay giữ cánh cửa, thì nó đã đóng sập lại rồi, đẩy kéo nó cứ như đẩy vào khối đá núi, không hề nhúc nhích.

Gia Luật Tề đưa tay sờ cánh cửa đá, trên dưới hai bên đều không thấy có vòng sắt hoặc chỗ lõm để kéo. Chàng men tường mà đi một vòng, phát hiện thạch thất rộng chừng hai trượng vuông, bốn phía đều là tường đá thô nháp. Chàng rút trường kiếm, dùng chuôi kiếm động vài cái vào cánh cửa đá, nghe tiếng trầm đục, biết là cánh cửa đá rất dày và nặng. Cánh cửa đá mở vào bên trong, muốn mở phải kéo vào, nhưng bề mặt cánh cửa phẳng lì, không có chỗ nào móc tay. Quách Phù lo lắng hỏi:

- Làm thế nào? Không khéo chúng ta bị chết ngạt ở đây mất?

Gia Luật Tề nghe giọng nàng như sắp khóc, bèn an ủi:

- Đừng lo, Quách phu nhân ở bên ngoài tiếp ứng, tất có cách cứu.

Chàng lại lần mò tứ phía tìm lối thoát.

Lý Mạc Sầu nhốt năm người trong thạch thất, cả mừng nghĩ: “Bọn bay không ra được. Sư muội và Dương Quá thì tưởng ta không biết bơi lội, không thể ngờ ta vào đây bằng lối đi bí mật. Nhưng không biết hai đứa ấy có ở trong tòa cổ mộ hay không đây?” Mụ biết chỉ có lẳng lặng, không phát ra tiếng động, mới có hi vọng thành công; chứ động thủ, chỉ e mụ không địch nổi một trong hai người ấy, thế là mụ cười hài ra, hai tay đều lăm lăm Băng phách ngân châm, rón rén đi từng bước một.

Nhiều ngày liền Tiểu Long Nữ ngồi trên giường hàn ngọc, theo phép nghịch hành kinh mạch mà Dương Quá truyền thụ, dẫn thông dần ba mươi sáu đại huyết của cơ thể. Lúc này hai người đang dùng nội lực xung kích huyết Đan Trung thuộc mạch Nhâm cho Tiểu Long Nữ. Huyết này ở ngực, bên dưới huyết Ngọc Đường một tấc sáu phân, sách y kinh thời cổ gọi là huyết Khí Hải, nơi tập trung chư khí cơ thể người, cực kỳ hệ trọng. Hai người toàn thần chăm chú, không dám khinh suất. Tiểu Long Nữ cảm thấy nhiệt khí tràn ngập ba huyết Tử Cung, Hoa Cái, Ngọc Đường bên dưới cổ, đang liên tục dồn xuống dưới; đồng thời hàn khí của cái giường hàn ngọc cũng dần dần ngưng tụ tại hai huyết Trung Đình, Cưu Vĩ ở phía trên rốn. Nhiệt khí từ trên dồn xuống đến huyết Đan Trung cứ bị đẩy lên, không thể tràn qua. Nàng biết rằng chỉ cần nhiệt khí xung được huyết Đan Trung, mạch Nhâm lưu thông, thì mười phần thương thế của cơ thể sẽ khỏi

được tám phần, có điều chưa đến hỏa hầu, không thể gượng ép. Tính nàng vốn trầm tĩnh, thời gian trong tòa cổ mộ rộng dài, hôm nay chưa thông được, thì đợi ngày mai chẳng sao. Nội tức kéo dài, thông thả, không một chút nôn nóng, chính hợp với pháp yếu vận khí của cao thủ nội gia.

Dương Quá thì rất nôn nóng, chỉ mong Tiểu Long Nữ sớm khởi, nhưng chàng cũng biết việc vận công nội tức dục tốc ắt bất đạt, hướng hồ nghịch hành kinh mạch so với thuận hành khó gấp trăm lần. Thấy mạch đập ở cổ tay nàng lúc mạnh lúc yếu, tuy chưa đều, nhưng không có triệu chứng hung hiểm, thì chàng thông thả vận khí, tăng cường xung lực.

Giữa không khí tĩnh mịch hoàn toàn, bỗng nghe có tiếng kẹt cửa. Tiếng này nghe rất nhẹ, rất khẽ, nếu không phải Dương Quá đang ngưng khí vận tức, tâm thần ở trạng thái chí tĩnh, thì chắc chắn sẽ không nghe thấy. Lát sau lại “két” một tiếng, lần này đã gần thêm ba thước.

Dương Quá biết có chuyện, nhưng sợ Tiểu Long Nữ bị phân tâm, đúng thời khắc khẩn yếu, nếu nội tức sai lạc, nhẹ thì thương thế vĩnh viễn không khỏi, nặng thì bỏ mạng tức thời, cho nên tuy thâm lạnh hải, nhưng chàng cứ làm như không biết. Không lâu sau, lại nghe “két” một tiếng, lần này đã gần thêm ba thước. Dương Quá biết lúc này đã có kẻ lọt vào tòa cổ mộ, kẻ đó không dám xông xáo, mà đang chậm rãi di chuyển. Lát sau, có hai tiếng kẹt cửa, ngừng một chút, lại hai tiếng nữa, kẻ địch đang rón rén đẩy cánh cửa đá. Nếu Tiểu Long Nữ có thể đả thông huyết Đan Trung trước khi kẻ địch đến gần, tất nhiên là không gì tốt bằng, trái lại sẽ muôn phần hung hiểm, vì hiện giờ đang cưỡi trên lưng hổ, muốn dừng việc xung huyết cũng không được nữa.

Lại nghe “két” một tiếng, lần này đã gần thêm một bước. Dương Quá lo cuống, quả thật không biết phải làm thế nào, bỗng nhiên cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, một luồng nhiệt khí dồn trở lại, tức thì Tiểu Long Nữ đã phát giác. Dương Quá vội dồn nội tức đẩy luồng nhiệt khí kia sang người Tiểu Long Nữ, nói khẽ:

- Ma do tâm sinh, không nghe không thấy mới là thật sự tập trung.

Người luyện công đến một cảnh giới nhất định, thường sẽ sinh ảo giác, hoặc nghe thấy tiếng sấm, hoặc đau ngứa ghê gớm đầu óc, chỉ có hoàn toàn không để ý tới mới không bị tẩu hỏa nhập ma. Vừa rồi

Dương Quá đã nghe thấy tiếng bước chân rõ ràng, tự biết không phải ảo giác, nhưng Tiểu Long Nữ đang ở vào lúc sinh tử khẩn yếu, phải nói dối nàng rằng đây chỉ là tâm ma, là kẻ địch tưởng tượng, dù hấn đáng sợ đến mấy cũng thấy kệ, thì tâm ma sẽ tự tiêu tan. Tiểu Long Nữ nghe câu ấy, quả nhiên lập tức yên tâm.

Lúc này ở trên mặt đất là ánh nắng chan hòa, còn dưới tòa cổ mộ là bóng đêm tăm tối. Dương Quá tai nghe tiếng bước chân mỗi lúc một rõ, nghĩ trừ vợ chồng mình ra, chỉ có Lý Mạc Sầu và Hồng Lăng Ba biết đi lối địa đạo bí mật qua dòng suối ngầm; vậy thì kẻ kia chính là một trong hai sư đồ đệ ta. Với võ công hiện thời, Dương Quá lẽ ra hoàn toàn không lo sợ; có điều là kẻ địch lại tấn công đúng vào lúc này, không sớm cũng chẳng muộn hơn, chàng không thể có cách gì chống đỡ. Kẻ địch tiến càng chậm rãi, nỗi lo sợ càng xoáy vào đầu chàng; nỗi nguy hiểm cứ từng bước xấp tới, mà mình đành thúc thủ chờ chết.

Trán chàng vã mồ hôi lạnh, chàng nghĩ: “Lúc Quách Phù chém lia cánh tay ta, tuy đau nhưng còn dễ chịu hơn cái sự hành hạ chậm rãi này”.

Lát sau thì Tiểu Long Nữ cũng đã nghe thấy, rành rành không phải là ảo giác, mà đúng là đại nạn lâm đầu chỉ muốn tăng cường nội tức, xung qua huyết Đan Trung, nhưng tâm thần hơi loạn, nội tức chột thuận chột nghịch, chút nữa thì rối loạn trong ngực.

Lúc này nghe tiếng bước chân đã rón rén đến cửa, rồi đột nhiên vù vù, bốn mũi Băng phách ngân châm bắn tới.

Lúc này Dương Quá và Tiểu Long Nữ chẳng khác gì những người không biết võ công, nhưng vì đã sớm đề phòng, nên vừa thấy độc châm bắn tới liền ngả người ra phía sau, lòng bàn tay vẫn không rời nhau; bốn mũi Băng phách ngân châm đều bay lướt qua mặt.

Lý Mạc Sầu không ngờ hai người đang tự vận công trị thương, sợ họ phản kích, nên vừa phóng độc châm xong vội nhảy lui; chứ nếu họ không sợ, phóng bốn mũi rồi lại phóng tiếp bốn mũi nữa, thì hai người đã hết bề né tránh. Lý Mạc Sầu lơ mơ thấy hai người sánh vai nhau trên cái giường hàn ngọc. Phóng xong độc châm, họ thấy họ không trả đòn, chưa hiểu dụng ý của họ thế nào, sau khi lùi ra bên cửa, tay cầm cây phát trần, mặt lạnh lùng nói:

- Hai vị đừng có giả bộ!

Dương Quá hỏi:

- Đạo cô muốn gì?

Lý Mạc Sầu nói:

- Ta muốn gì, chẳng lẽ ngươi còn không biết?

Dương Quá nói:

- Đạo cô muốn “Ngọc nữ tâm kinh” phải không? Được, chúng tôi ẩn cư trong cốc mộ, không tranh giành với bên ngoài, đạo cô cứ việc lấy đi.

Lý Mạc Sầu bán tín bán nghi, nói:

- Đưa đây!

Bộ “Ngọc nữ tâm kinh” được khắc trên trần một gian thạch thất khác, Dương Quá nghĩ: “Nói cho mục biết chân tướng sự huyền diệu của tâm kinh, để mục từ từ nghiền ngẫm thì được. Mình chỉ cần vài canh giờ nữa, cô cô đã thông xong huyết Đan Trung, bấy giờ giết mục chẳng khó gì.” Nhưng lúc này nội tức của Tiểu Long Nữ lại rối loạn cả lên, Dương Quá phải toàn thần duy trì, không thể nói gì.

Lý Mạc Sầu mở to mắt, chăm chú nhìn hai người, lờ mờ thấy Tiểu Long Nữ giơ một bàn tay áp vào lòng bàn tay Dương Quá, mục chợt hiểu:”Ồ, Dương Quá bị trọng thương vì mất cánh tay, sư muội đang dùng nội lực trị liệu cho hắn. Lúc này việc hành công đang ở thời khắc sinh tử khẩn yếu, ta không lấy mạng hai đứa, sau này làm gì còn dịp nào nữa?” Mục đoán trúng một nửa, đã không còn sợ gì nữa, liền xông vào, vung cây phát trần đánh xuống đỉnh đầu Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ chỉ cảm thấy kinh phong áp đỉnh, tóc đã lay động, chỉ còn nhắm mắt chờ chết. Dương Quá há miệng thổi phù một cái, một luồng hơi phả vào mặt Lý Mạc Sầu. Lúc này toàn bộ sức lực chàng truyền giúp Tiểu Long Nữ đã thông xong huyết đạo, luồng hơi ấy không có chút kinh lực nào, chẳng qua thấy Tiểu Long Nữ muôn phần nguy cấp, thì chỉ có cách duy nhất khiến kẻ địch phân tâm là thổi phù một cái mà thôi.

Lý Mạc Sầu biết Dương Quá quỷ kế đa đoan, thấy một luồng nhiệt khí thổi tới mặt, thì sợ hãi nhảy lùi một trượng. Sau khi mục thảm bại bởi tay Hoàng Dung chỉ vì trí lực thua kém, mục trở nên thận trọng hơn, lo việc hộ thân hệ trọng hơn việc đả thương kẻ địch. Mục nhảy lùi rồi thấy không có gì lạ, bèn quát:

- Ngươi giở trò khỉ gì thế?

Dương Quá cười, nói:

- Bữa nọ tại hạ cho đạo cô mượn cái áo, hôm nay đạo cô có mang trả không đấy?

Lý Mạc Sầu nhớ lần ác đấu với lão thợ rèn Phùng Mặc Phong, quần áo mặc trên người mù bị cây đại thiết chùy nung đỏ đốt cháy nham nhở, may được Dương Quá cởi áo quăng cho mượn; hôm ấy phải nói là bị một bữa xấu hổ không để đâu cho hết. Lý ra, chỉ riêng vì chuyện cái áo, hôm nay mù đã không nên đả thương Dương Quá và Tiểu Long Nữ; nhưng mù lại nghĩ bây giờ chỉ cần mềm lòng một chút, mai sau sẽ chuốc họa vào thân, thế là mù lại sấn tới, tả chưởng đánh ra.

Trong cơn nguy cấp, Dương Quá đột nhiên tình cấp trí sinh, nhớ mấy hôm trước từng nói đùa với Tiểu Long Nữ, rằng nếu chàng cụt cả hai tay, thì còn có thể dùng hai bàn chân. Giờ nghe chưởng phong Ngũ độc thần chưởng của Lý Mạc Sầu đánh tới, chẳng kịp nghĩ ngợi, chàng lập tức lộn ngược người, hai chân chụm vào giơ lên, hất hài ra, miêng gọi:

- Long nhi, áp lấy bàn chân ta!

Tả chưởng thì giơ chéch lên, “bộp” một tiếng, tương giao với tả chưởng của Lý Mạc Sầu.

Nội lực cực mạnh của chàng vốn đang truyền sang cơ thể Tiểu Long Nữ, lúc này đột nhiên người chàng sinh ra lực hút hút chặt lấy bàn tay của Lý Mạc Sầu.

Cùng lúc ấy, Tiểu Long Nữ cũng đã áp bàn tay vào lòng bàn chân của chàng. Lý Mạc Sầu thấy tư thế cổ quái của Dương Quá thì không khỏi kinh hãi, nhưng nhớ có lần chàng đã dùng tư thế đó đối phó với “Tam vô tam bất thủ” của mù, xem chừng cũng không có gì đáng ngại, bèn dồn lực muốn đánh chết chàng ngay tại chỗ. Năm xưa khi mù dùng Ngũ độc thần chưởng sát hại mọi người ở Lục gia trang, chưởng lực đã rất lợi hại, bây giờ sau mười năm tu vi, càng hiểm ác hơn. Dương Quá chỉ cảm thấy một luồng nhiệt khí từ lòng bàn tay dồn sang, chàng không chống lại, mà dồn thêm lực truyền cả sang người Tiểu Long Nữ.

Như thế hóa thành Lý Mạc Sầu và Dương Quá hợp lực, giúp cho Tiểu Long Nữ thông quan xung huyết.

Lý Mạc Sầu chiêu số tuy không huyền diệu bằng Dương, Long hai người, nhưng nói về tu vi công lực thì mù thâm hậu hơn hẳn. Tiểu Long Nữ tự đứng được cường trợ, cảm thấy có một luồng đại lực

truyền sang, thông qua huyết Đan Trung, nhiệt khí từ ngực tràn xuống đan điền, tinh thần hứng khởi, reo lên:

- Hay quá, đa tạ sư tỷ!

Nàng buông tay khỏi bàn chân Dương Quá, từ trên giường hàn ngọc nhảy xuống đất.

Lý Mạc Sầu kinh ngạc, mục cứ tưởng Tiểu Long Nữ trị thương cho Dương Quá, nên đẩy chưởng lực sang, tính thừa cơ chấn thương tâm mạch của Dương Quá, vô tình lại giúp cho kẻ địch. Dương Quá cả mừng, lộn người đứng dậy, chân đi đất, cười nói:

- Nếu đạo cô không đến giúp, huyết Đan Trung của sư muội khó lòng có thể đả thông.

Lý Mạc Sầu chưa nói gì, Tiểu Long Nữ bỗng kêu lên “Ồi” một tiếng, tay đặt chỗ tim, lão đảo ngã xuống giường hàn ngọc. Dương Quá kinh ngạc, hỏi:

- Sao vậy?

Tiểu Long Nữ run run nói:

- Sư tỷ... chưởng của mục ta có độc.

Lúc này đầu óc Dương Quá cũng bắt đầu choáng váng, biết Lý Mạc Sầu dùng Ngũ độc thần chưởng, vừa rồi mục ta đã truyền chất độc sang cơ thể chàng và Tiểu Long Nữ.

Dương Quá gơ thanh Huyền thiết trọng kiếm lên, quát:

- Mau đưa giải dược!

Rồi chém xuống. Lý Mạc Sầu gơ cây phát trần chống đỡ. “Cạch” một tiếng, cây phát trần đúc bằng thép tinh bị gãy đôi, hồ khẩu của mục bị tóe máu. Cây phát trần của Lý Mạc Sầu dùng nhu lực là chính, đã đấu với không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt thiên hạ, chưa lần nào bị binh khí đối phương đánh gãy; lần này mục khiếp đảm, vội chạy ra khỏi thạch thất. Dương Quá cầm kiếm đuổi theo, đâm ra một cái, nghĩ bụng kiếm này Lý Mạc Sầu khó lòng đỡ nổi, không ngờ độc tính phát tác trong cơ thể, mắt hoa lên, cánh tay thông xuống vô lực, choang một cái, Huyền thiết trọng kiếm rơi xuống nền nhà. Lý Mạc Sầu không dám dừng chân, chạy đi hơn một trượng mới ngoảnh lại, thấy Dương Quá lão đảo vịn tay vào tường, nghĩ: “Tên tiểu tử này võ công cực kỳ cổ quái, mình phải chờ một lát, đợi hấn gục xuống vì chất độc phát tác, hãy lại gần hấn”.

Dương Quá đau cháy cổ họng, đầu căng như muốn vỡ, vận kinh ra

cánh tay, chờ Lý Mạc Sầu tới gần sẽ giáng một chưởng cho mục chết tươi, ai ngờ mục cứ đứng mãi đằng xa. Dương Quá kêu “Ồi” một tiếng, ngã xuống đất, tay đã nắm chuôi kiếm. Lý Mạc Sầu thì như con chim bị trúng tên một lần, không dám mạo hiểm tới gần, nghĩ cứ đứng ngoài xa chờ xem động tĩnh. Dương Quá nghĩ để lâu thêm, chất độc trong người chàng và Tiểu Long Nữ ngấm sâu thêm một nấc, chân chừ thêm chỉ có lợi cho đối phương, bèn hít một hơi, nội tức luân chuyển, hết chóng mặt, tay cầm chắc Huyền thiết trọng kiếm, đứng dậy quay lại ôm ngang eo Tiểu Long Nữ, quát:

- Tránh ra!

Rồi sải bước ra ngoài. Lý Mạc Sầu thấy chàng hùng hổ, không dám ngăn cản. Dương Quá chỉ mong bước vào một gian thạch thất, đóng cửa không cho Lý Mạc Sầu vào trong, Tiểu Long Nữ hai mạch Nhâm, Đốc đã thông, chỉ cần nửa canh giờ là hai người có thể trục chất độc ra khỏi cơ thể, việc này dễ hơn trăm lần so với việc đả thông huyết mạch. Dương Quá hồi nhỏ bị trúng độc châm của Lý Mạc Sầu, đã được Âu Dương Phong dạy cho cách trục chất độc ra khỏi cơ thể, với công lực của hai người hiện nay, việc đó không có gì khó khăn.

Lý Mạc Sầu tất nhiên cũng đoán tâm ý của Dương Quá, đâu chịu để cho hai người trục chất độc ra khỏi cơ thể rồi mới động thủ. Mục không dám tới gần, song bám sát theo sau, cách Dương Quá luôn ở khoảng năm thước. Khi Dương Quá dừng chân, mục cũng đứng lại bất động.

Dương Quá cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, tựa hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chàng không thể chịu đựng thêm nữa, vội chạy đại vào một gian thạch thất, đặt Tiểu Long Nữ lên một cái bàn đá. Tay cầm mép bàn mà thở dốc, biết Lý Mạc Sầu bám theo sau cũng mặc. lát sau chàng mới biết mình đã tới gian đặt các cỗ quan tài bằng đá, cái mà Tiểu Long Nữ đang ngồi trên và tay chàng đang giữ bên mép, chính là một cỗ quan tài.

Lý Mạc Sầu từ khi tòng sư học nghệ, sống trong tòa cổ mộ không ít năm, khả năng nhìn trong bóng tối tuy không bằng Dương, Long hai người, song cũng thấy rõ gian này kê một dãy năm cỗ quan tài, trong đó đáy của một cỗ quan tài chính là lối thông ra địa đạo, hôm nay mục đã vào đây qua lối đó. Mục nghĩ: “Hai đứa người định đào tẩu ư? Lần này thì chẳng dễ đâu!”

Ba người một ngồi, một đứng thẳng, một đứng nghiêng, dựa người vào cỗ quan tài, chỉ một mình Dương Quá thở hổn hển.

Dương Quá lão đảo, keng một cái, Huyền thiết trọng kiếm rơi xuống nền, chàng ngã xuống chỗ Tiểu Long Nữ, rồi có một vật từ tay chàng bay đi, rơi bộp một tiếng vào trong một cỗ quan tài chưa đầy nắp, chàng nói:

- Lý Mạc Sầu, quyển “Ngọc nữ tâm kinh” không thể để lọt vào tay ngươi được. Ối...

Chàng kêu lên thê thảm, rồi không thấy cửa quây gì nữa. Năm cỗ quan tài, thì ba cỗ đã chứa thi thể sư đồ Lâm Triều Anh và Tôn bà bà, còn hai cỗ để trống, trong đó đáy của một cỗ quan tài chính là lối thông ra địa đạo, nắp đây hở ra hơn hai thước, người có thể chui lọt, cỗ quan tài kia chỉ hở hơn một thước. Lý Mạc Sầu thấy Dương Quá ném “Ngọc nữ tâm kinh” vào cỗ quan tài đó vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nhưng sợ chàng giảo hoạt, chờ một lát không thấy chàng cửa quây, vội mới bước lại, cúi xuống sờ trán chàng, thấy lạnh toát, rõ ràng chàng đã chết, vội cười phá lên ha hả, nói:

- Tên tiểu tử tai quái, rốt cuộc cũng có ngày hôm nay!

Rồi vội thò tay vào quan tài để lấy quyển kinh.

Nhưng cú ném vừa rồi của Dương Quá làm cho “Ngọc nữ tâm kinh” rơi đâu không biết, Lý Mạc Sầu đã gãy mất cây phát trần, phải dùng tay mò hai lần vẫn không thấy “tâm kinh” đâu cả, thế là vội chui luôn qua khe hở hơn một thước vào bên trong cỗ quan tài, cuối cùng mới sờ thấy “tâm kinh”, nhưng cầm lấy lại hóa ra là một chiếc hài.

Đúng lúc ấy Dương Quá bật dậy, tay trái đẩy gấp ra, mũi Huyền thiết trọng kiếm hất cái nắp quan tài sập lại, đây kín cỗ quan tài có Lý Mạc Sầu nằm bên trong!

Lý Mạc Sầu không biết rằng “Ngọc nữ tâm kinh” thực ra được khắc trên trần đá của thạch thất, cứ tưởng đó là một quyển sách. Dương Quá giả vờ kêu lên thảm thiết, gục ngã xuống chỗ Tiểu Long Nữ, lập tức gỡ khỏi chân nàng một chiếc hài, ném vào trong cỗ quan tài, vật mềm rơi vào đó nghe giống như một quyển sách thật. Ném xong thì nằm bất động giả chết. Kỳ thực, dù chàng đã chết thật, trong giây lát người cũng không thể giá lạnh đi được. Một người tắt thở, tối thiểu nửa canh giờ sau toàn thân mới lạnh đi.

Lý Mạc Sầu mừng quá đến nỗi mất cả óc quan sát. Dương Quá vừa rồi hết sức mạo hiểm, Lý Mạc Sầu nếu nghi chàng còn sống, giáng cho một chưởng vào đầu, thì Dương Quá vờ chết sẽ thành chết

thật. Nhưng vì thân lâm cảnh ngộ tuyệt vọng, đành mạo hiểm cầu may, nhờ đó đã thành công.

Dương Quá lại vận sức ra cánh tay, hất kiếm một cái, miệng quát:

- Lên này!

Cỗ quan tài trống thứ hai bật lên, sầm một tiếng, đã dè lên trên cỗ quan tài có Lý Mạc Sầu bên trong. Một cỗ quan tài phải nặng năm sáu trăm cân, nắp đậy lại rất khít, Lý Mạc Sầu dẫu võ công cao mấy, cũng chẳng cách gì thoát ra ngoài được.

Dương Quá sau khi trúng độc, tim đập dồn, đầu nhức nhối, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, nhưng vì cường địch đứng trước mặt, nên chàng phải cố đứng vững; sau khi ráng sức hất hai kiếm, thì đã kiệt sức, bèn buông kiếm, loạng choạng tới bên cạnh Tiểu Long Nữ, dùng cách của Âu Dương Phong trục quá nửa chất độc ra khỏi cơ thể của mình trước, rồi áp tay trái vào bàn tay phải của nàng, giúp nàng giải độc.

Bọn Quách Phù, Gia Luật Tề bị nhốt trong gian thạch thất, vật đánh lửa và bụi nhùi mang theo đã bị ướt khi lội suối, không đốt lửa được, cứ sờ soạng trong bóng tối một hồi, làm sao tìm được lối ra? Năm người đành ngồi khoanh tay bó gối.

Võ Tam Thông luôn miệng chửi Lý Mạc Sầu nham hiểm tàn ác. Quách Phù vốn đang chán nản lo sợ, nghe Võ Tam Thông lải nhải chửi bới, càng thêm bực bội, không nhịn được, bèn nói:

- Võ bá bá, Lý Mạc Sầu nham hiểm tàn ác, bá bá đâu phải hôm nay mới biết, tại sao không đề phòng chút nào? Bây giờ mới chửi sau lưng mụ ta, phỏng có ích gì?

Võ Tam Thông sững lại, không biết trả lời thế nào.

Huynh đệ họ Võ gặp lại Quách Phù, đều có tâm bệnh, khi ở bên cạnh huynh muội Gia Luật Tề, thì nói cười vui vẻ, nhưng không hề trò chuyện với Quách Phù, lúc này Võ Tu Văn nghe nàng chỉ trích phụ thân, không nhịn được, bèn lên tiếng:

- Mọi người chui vào tòa cổ mộ này chỉ là để cứu muội tử của cô nương, đã không may ngộ nạn, thì mọi người cùng chết là xong, cô nương còn lên mặt gì nữa...

Y chưa nói hết câu, Võ Đôn Nhu gọi:

- Đệ đệ!

Võ Tu Văn không nói nữa, y chưa nói thì bực bội, nói rồi lại thấy kỳ kỳ. Bao năm nay đối với Quách Phù, y nhất mực tuân theo, không dám cãi một lời, không ngờ hôm nay lại lên tiếng chê trách nàng.

Quách Phù cũng ngăn người, định độp lại, song chưa biết nói lý thế nào, không ngờ lại sắp bị chết ngạt trong tòa cổ mộ này, không được gặp lại cha mẹ, đau đớn quá gục xuống một vật, trong bóng tối không rõ là vật gì, mà khóc nức lên. Võ Tu Văn nghe nàng khóc, cảm thấy áy náy, nói:

- Thôi được rồi, là tại hạ nói sai, vậy xin lỗi cô nương.

Quách Phù nói:

- Xin lỗi mà làm gì?

Càng khóc to hơn. Tiện tay cầm một mảnh vải sờ thấy đưa lên lau nước mắt nước mũi, chợt phát hiện là mình gục xuống đùi một người và cầm vạt áo người đó lên.

Quách Phù giật mình, vội ngồi thẳng người dậy, nghe tiếng nói thì biết ba cha con Võ Tam Thông không ngồi cạnh nàng, chỉ có Gia Luật Tề từ nãy không hề lên tiếng, thế thì người đó chính là chàng ta. Nàng xấu hổ quá chừng, miệng ấp úng:

- Ôi thôi...

Gia Luật Tề bỗng nói:

- Cô nương thử nghe xem, có tiếng gì kìa?

Bốn người dỏng tai, nhưng không nghe thấy gì.

Gia Luật Tề nói:

- Lạ thật, là tiếng khóc của trẻ sơ sinh. Quách cô nương, là muội tử của cô nương đấy.

Tiếng khóc bị ngăn cách bởi bức tường đá, nhỏ như sợi tơ, phải là người có nội công tu vi thâm hậu, rất thính tai mới nghe thấy. Gia Luật Tề đứng dậy đi vài bước, tiếng khóc nghe nhỏ hẳn, chàng chợt nghĩ: “Tiếng khóc đã vọng tới, ắt thạch thất có chỗ thông hơi”, bèn dỏng tai nghe để xem tiếng khóc vọng tới từ phía nào.

Chàng tiến sang hướng tây vài bước, tiếng khóc nhỏ đi, trở lại phía đông, tiếng khóc rõ hơn một chút, bước chéo về phía đông bắc, tiếng khóc càng rõ hơn.

Thế là chàng bước tới góc đông bắc, chọc chọc nhẹ mũi kiếm vài chỗ trên vách, có chỗ nghe như vách rất mỏng. Chàng tra kiếm vào bao, song chưởng tì vào chỗ đó mà đẩy mạnh ra ngoài, không suy

suyễn gì.

Chàng hít một hơi, vận lực sử tự quyết chữ “Niêm” (dính chặt), rồi thu gấp lực về, “cách”, một cục đá bị chưởng lực của chàng hút rời ra, rơi xuống nền. Bọn Quách Phù mừng rỡ, reo lên, xúm lại móc ra thêm ba cục đá nữa. Bây giờ đã có thể chui người qua.

Năm người lần lượt chui qua, lần theo tiếng khóc, đến một gian thạch thất nhỏ. Trong bóng tối Quách Phù nghe tiếng khóc rất to, bèn giơ tay ẵm đứa bé lên.

Đứa bé ấy chính là Quách Tương. Dương Quá vì mãi giúp Tiểu Long Nữ thông mạch, lại phải đối địch với Lý Mạc Sầu, đã quá thời khắc cho ăn, nên đứa bé khóc dữ. Quách Phù cố nựng, vừa vỗ vỗ vừa đung đưa, nhưng đứa bé đói quá, càng khóc tợn. Quách Phù cống lên, trao đứa bé cho Võ Tam Thông, nói:

- Võ bá bá, bá bá thử xem xem nó làm sao?

Gia Luật Tề sờ soạng trên bàn, sờ thấy cây nến và đồ đánh lửa, liền đốt nến lên. Mọi người bị chìm trong bóng tối chán chê, giờ trước mắt sáng bừng, bất giác cùng reo to mừng rỡ.

Võ Tam Thông có hai đứa con, nghe tiếng khóc của đứa bé, biết là nó đói, thấy trên bàn có sẵn chén nước pha mật ong, lại có cái thìa bằng gỗ, liền cho đứa bé uống. Nước mật vừa vào miệng, Quách Tương quả nhiên ngừng khóc. Gia Luật Tề cười, nói:

- Không có tiểu Quách cô nương đói quá gào khóc, chỉ e tất cả chúng ta đều chết trong gian thạch thất kia.

Võ Tam Thông hậm hực nói:

- Bây giờ phải đi tìm Lý Mạc Sầu.

Mọi người bẻ gãy lấy bốn cái chân bàn, châm lửa làm đuốc, men thông đạo mà đi. Đến mỗi chỗ quanh, Võ Đôn Nhu đều dùng kiếm đánh dấu, để khi quay ra khỏi bị lạc lối.

Năm người đi hết gian này gian khác, giơ cao cây đuốc tìm tung tích Lý Mạc Sầu, thấy tòa cổ mộ qui mô quá lớn, ngang dọc vô số thạch thất, cứ kinh ngạc mãi không thôi, không ngờ dưới lòng đất lại có một tòa kiến trúc hoàng vĩ thế này.

Khi tiến vào phòng ngủ của Tiểu Long Nữ, họ thấy dưới nền có mấy mũi Bạng phách ngân châm. Quách Phù lấy vải quấn vào tay, nhặt lên hai mũi, nói:

- Muội sẽ sử dụng thứ này đánh trả ma đầu.

Dương Quá dùng nội lực giúp Tiểu Long Nữ khu trừ chất độc, thấy từ đầu năm ngón tay trái của nàng có nước đen nhỏ ra, chỉ cần thời gian bằng ăn xong một bữa cơm là sẽ trừ hết chất độc, bỗng nghe có tiếng chân người ngoài thông đạo, tổng cộng năm người cả thầy, thì kinh ngạc, nghĩ mỗi lần vào thời khắc khẩn yếu, đều có kẻ địch đến tấn công, đối với một mình Lý Mạc Sầu đã khó đối phó, huống hồ những năm người? Tiểu Long Nữ mới sơ thông huyết mạch, nội lực chưa được củng cố, nếu không khu trừ hết chất độc, chất độc sẽ ngấm vào yếu huyết; chàng đang bàng hoàng, bỗng thấy ánh lửa chập chờn, năm người từ xa tiến đến gần. Dương Quá bèn ôm Tiểu Long Nữ chui vào cỗ quan tài rộng đẽ bên trên cỗ quan tài có Lý Mạc Sầu, rồi kéo cái nắp lại, nhưng không đẩy kín, đề phòng khó chui ra. Hai người vừa chui vào cỗ quan tài xong xuôi, thì bọn Gia Luật Tề tiến vào, họ thấy ở đây có năm cỗ quan tài bằng đá, đều sững sờ, lờ mờ cảm thấy đây là diêm dữ. Quách Phù không tìm được, thốt lên:

- Ôi chúng ta vừa đúng năm người, chỗ này có năm cỗ quan tài!

Dương Quá và Tiểu Long Nữ nằm trong quan tài, nhận ra giọng nói của Quách Phù, đều lấy làm lạ: “Sao lại là nàng ta?” Tay trái của Dương Quá vẫn không rời bàn tay của Tiểu Long Nữ, để khu trừ chất độc. Chàng thấy trong năm người tới có Quách Phù, tuy lấy làm lạ, song cũng đỡ lo, nghĩ nàng không đến nỗi thừa lúc mình nguy ngập mà tấn công, bèn không lên tiếng, cứ lặng lẽ vận công khu trừ chất độc.

Bọn Gia Luật Tề đã nghe thấy tiếng thở trong cỗ quan tài, tưởng Lý Mạc Sầu nắp trong đó, tất có gian kế, lần này không thể để mụ đánh lừa, ai nấy bèn thủ thế, vây xung quanh. Quách Phù thấy nắp quan tài và thân quan tài có khe hở, nhìn vào có vật áo, đoán chắc là Lý Mạc Sầu, bèn cười to, nghĩ bụng: “Này thì lấy gậy bà đập lưng bà!” tay trái nàng ráng sức đẩy nắp quan tài rộng ra một chút, tay phải phóng hai mũi Bạng phách ngân châm vào bên trong cỗ quan tài.

Hai mũi ngân châm phóng vào, bên trong cỗ quan tài chật chội không còn chỗ né tránh, Dương, Long hai người cùng kêu “Ồi!” một mũi trúng đùi bên phải của Dương Quá, mũi kia trúng vai trái Tiểu Long Nữ.

Quách Phù phóng ngân châm rồi, đang đắc chí, bỗng nghe tiếng kêu của một nam một nữ bên trong cỗ quan tài, thì giật mình, cũng kêu “Ồi chào!” Gia Luật Tề giơ chân đá văng nắp quan tài xuống đất, Dương Quá và Tiểu Long Nữ lóp ngóp bò dậy, ánh đuốc soi rõ sắc mặt

tái nhọt của hai người.

Quách Phù biết lần này mình lại gây ra đại họa còn lớn hơn lần chém đứt cánh tay Dương Quá, ấp úng nói:

- Dương đại ca, Long tử tử, tiểu muội không biết là hai vị, phóng châm ngộ thương. May mẫu thân của tiểu muội có linh dược chữa trị loại độc châm này, dạo trước con chim điểu của tiểu muội bị thương vì ngân châm của Lý Mạc Sầu, mẫu thân tiểu muội cũng đã chữa khỏi. Tại sao hai vị lại nấp bên trong cỗ quan tài? Ai có thể ngờ lại là hai vị kia chứ?

Quách Phù cho rằng sau khi nàng chém đứt cánh tay Dương Quá, Dương Quá đã làm cong queo thanh kiếm của nàng, như thế coi như hòa, hơn nữa cha mẹ nàng đã mắng nàng một trận nên thân, nàng không trách chàng thì thôi. Từ nhỏ nàng luôn luôn gặp mọi điều thuận lợi, người ta kính nể cha mẹ nàng, nhường nhịn nàng mọi chuyện, cho nên nàng chỉ nghĩ đến mình, không bao giờ nghĩ đến người khác, suy cho cùng, Dương, Long hai người không nên nấp bên trong quan tài, để cho nàng bị một phen giạt mình. Quách Phù đâu nghĩ rằng khi Tiểu Long Nữ trúng ngân châm, chất độc trong cơ thể nàng đang đi ra thuận theo nội tức, đột nhiên bị chất cực độc bắn vào, chất độc của Ngũ độc thần chưởng liền chạy ngược trở lại, xâm nhập các đại huyết toàn thân, như vậy, dầu có thuốc tiên cũng không thể giải cứu. Ngân châm của Lý Mạc Sầu chẳng qua chỉ là ngoại thương, nếu kịp thời chữa trị vốn không đáng ngại, nhưng chất độc nội xâm thật vô cùng nguy hiểm. Tiểu Long Nữ trong giây lát cảm thấy ngực mình như trống rỗng, quả tim không biết biến đi đâu mất; khi nàng quay sang nhìn Dương Quá, thấy ánh mắt của chàng lộ vẻ đau đớn và phần nộ, người chàng run lên, tựa hồ mọi nỗi uất ức căm hận trong đời sẽ trút hết ra lúc này. Tiểu Long Nữ không nỡ nhìn chàng khổ sở như vậy, nhẹ nhàng nói:

- Quá nhi, số mệnh đôi ta như thế, cũng chẳng nên trách người khác, chàng đừng quá đau buồn!

Nàng đưa tay rút mũi Ngân châm ở đùi Dương Quá, rồi mới rút mũi Ngân châm ở vai mình ra. Ngân châm là do sư phụ truyền thụ, độc tính khác hẳn chất độc của Ngũ độc thần chưởng, giải được nàng luôn mang theo bên mình. Nàng đưa cho Dương Quá một viên, nàng cũng nuốt một viên. Dương Quá cả giận, nhổ luôn viên thuốc xuống đất.

Quách Phù giận dữ nói:

- Gì mà lên mặt quá thế, làm như tiểu muội cố ý hãm hại hai vị không bằng. Tiểu muội đã xin lỗi rồi, sao còn hùng hùng hổ hổ? Hai mũi Ngân châm nhỏ bé, nào có đáng gì kia chứ?

Võ Tam Thông thấy vẻ mặt đau đớn và tức giận của Dương Quá tăng dần, lại thấy chàng cúi xuống cầm thanh Huyền thiết trọng kiếm lên, biết là có chuyện, bèn bước lên can:

- Xin Dương huynh đệ đừng giận. Năm người bọn ta bị Lý Mạc Sầu nhốt trong một gian thạch thất, may lắm mới thoát ra được, Quách cô nương nhất thời thô lỗ, lỡ tay...

Quách Phù sấn tới, nói:

- Cái gì, tiểu muội thô lỗ ư? Võ bá bá cũng cho đó là Lý Mạc Sầu, nếu không sao không lên tiếng?

Võ Tam Thông nhìn Dương Quá, lại nhìn Quách Phù, không biết phân khuyên can như thế nào. Tiểu Long Nữ lại lấy ra một viên giải dược, dịu dàng nói:

- Quá nhi hãy nuốt viên thuốc này đi, chẳng lẽ ngay lời của thiếp, chàng cũng không chịu nghe hay sao?

Dương Quá nghe lời lẽ dịu dàng của Tiểu Long Nữ, bèn há miệng, nuốt viên thuốc, nghĩ hai người bao ngày nay liên tiếp vào sinh ra tử vì người khác, rốt cuộc đều thành bèo bọt, thì không nhẫn nại được thêm, chàng gục đầu xuống nấp quan tài mà khóc nức lên.

Bọn Võ Tam Thông nhìn nhau, cứ tưởng chàng là người mười phần cứng cỏi, sao hôm nay chỉ trúng một mũi ngân châm mà lại khóc như vậy? Tiểu Long Nữ đưa tay vuốt tóc chàng, nói:

- Quá nhi, chàng hãy bảo bọn họ đi ra đi, thiếp không thích họ có mặt ở đây.

Nàng không cau mặt nặng lời, một câu “không thích họ có mặt ở đây” đã ẩn chứa sự căm ghét cao độ của nàng rồi.

Dương Quá đứng dậy, mục quang quét một lượt, bắt đầu từ Quách Phù, chàng tuy cực nộ cực hận, nhưng cuối cùng cũng biết Quách Phù phóng ngân châm quả thật là không có lỗi, hơn nữa, dù có đâm nàng ta một kiếm chết tươi, thì cũng không thể cứu được Tiểu Long Nữ. Chàng giơ kiếm lên, mục quang như ngọn đuốc, đột nhiên giáng kiếm xuống, sầm một tiếng lớn, tia lửa tung tóe, cỗ quan tài đá chàng vừa từ đó bước ra đã bị vỡ làm hai phần. Nhất kiếm này không chỉ có lực đạo trầm hùng tuyệt luân, mà còn chứa đựng nỗi đau khổ và phần nộ

vô hạn.

Bọn Quách Phù thấy thanh kiếm có uy lực như thế đều không khỏi ngây người. Cỗ quan tài kiên cố đúc bằng đá hoa cương, thợ đá muốn bổ đôi phải dùng búa lớn đục phá nửa ngày mới xong. Đằng này Dương Quá lại dùng một thanh kiếm chém mỗi một nhát, thật là ngoài sức tưởng tượng.

Dương Quá thấy năm người kinh hãi nhìn nhau, bèn gằn giọng:

- Các người tới đây làm gì?

Võ Tam Thông nói:

- Dương huynh đệ, chúng tôi theo Quách phu nhân đến tìm huynh đệ.

Dương Quá giận dữ nói:

- Các người định đến đoạt lại đứa con cho bà ta phải không? Chỉ vì đứa bé này mà các người nhẫn tâm sát hại ái thê của ta.

Võ Tam Thông kinh ngạc:

- Sát hại ái thê của huynh đệ ư? Long cô nương ấy ư?

Lão thấy Tiểu Long Nữ mặc trang phục cô dâu, chột hiểu ra, vội nói:

- Phu nhân của Dương huynh đệ trúng độc châm, Quách phu nhân có giải được, đang chờ ở bên ngoài.

Dương Quá hừ một tiếng, quát:

- Các người đến quấy phá, chất độc đã ngấm sâu vào đại huyết toàn thân của ái thê ta rồi. Quách phu nhân thì làm gì được? Không lẽ bà ta có bản lĩnh cải tử hoàn sinh hay sao?

Võ Tam Thông chịu ơn cứu mạng của Dương Quá nên đối với chàng rất tôn kính, nghe chàng mắng cũng không giận, chỉ lẩm bẩm:

- Chất độc đã ngấm sâu vào đại huyết toàn thân, thì phải làm sao đây?

Quách Phù thì khác, nàng nghe Dương Quá nói năng bất kính về mẫu thân mình, bèn nổi giận:

- Mẫu thân muội có lỗi gì với huynh nào? Hồi nhỏ huynh bơ vơ không cửa không nhà, chẳng phải mẫu thân muội đã đưa huynh về nhà nuôi dạy đó sao, hừ, cuối cùng huynh lại vong ân bội nghĩa, cướp muội tử của muội đi?

Lúc này nàng thừa biết muội tử của mình ở trong tay Dương Quá, chàng hoàn toàn không có ý gì xấu, nhưng đã đấu khẩu thì phải dùng

lời lẽ nặng nề với đối phương.

Dương Quá lạnh lùng nói:

- Phải, hôm nay ta muốn vong ân bội nghĩa đấy. Cô nương bảo ta cướp muội tử của cô nương, thì ta sẽ vĩnh viễn không trả lại, xem cô nương làm gì nổi ta.

Quách Phù tay trái ôm chặt Quách Tương, tay phải giơ cao cây đuốc, chắn phía trước mặt. Võ Tam Thông vội nói:

- Dương huynh đệ, phu nhân của huynh đệ đã trúng độc, hãy mau tìm cách giải độc thì hơn...

Dương Quá nói:

- Võ huynh, vô ích rồi.

Đột nhiên chàng hú một tiếng, ống tay áo bên phải phát một cái, năm người cảm thấy một luồng gió mạnh thổi qua mặt rát như phải bỏng, năm cây đuốc cùng tắt phụt, trước mắt tối như mực. Quách Phù kêu to "Ồi chao!" Gia Luật Tề sợ Dương Quá dã thương Quách Phù, bèn nhảy tới, chỉ nghe tiếng bé Quách Tương khóc oa oa, nhưng đã ở bên ngoài thạch thất. Mọi người kinh ngạc, tiếng bé Quách Tương khóc đã ở xa mấy trượng, thân pháp nhanh thế thì không khác gì quỷ mị.

Quách Phù kêu lên:

- Muội tử đã bị Dương Quá cướp đi!

Võ Tam Thông gọi:

- Dương huynh đệ, Long cô nương! Dương huynh đệ, Long cô nương!

Nhưng không có tiếng trả lời.

Đuốc đã tắt hết, xung quanh tối mò, không hiểu tình hình thế nào. Gia Luật Tề nói:

- Chúng ta ra ngoài thôi, kéo Dương Quá sẽ nhốt ở đây.

Võ Tam Thông xẵng giọng:

- Dương huynh đệ đại nhân đại nghĩa, đời nào làm việc đó?

Quách Phù nói:

- Nhân nghĩa cái gì... Mau thoát ra ngoài thôi, còn ở trong này làm gì?

Lời vừa dứt, bỗng có tiếng lịch kịch trong cỗ quan tài. Quách Phù kêu lên:

- Có ma!

Nàng túm lấy cánh tay của Gia Luật Tề đang đứng bên cạnh. Bọn Võ Tam Thông nghe đúng là có tiếng động phát ra từ trong cỗ quan tài, tựa hồ xác chết trong đó bật dậy; trong bóng tối ai nấy sớn gai ốc.

Gia Luật Tề nói nhỏ với Võ Tam Thông:

- Võ thúc thúc, thúc thúc hãy ở đây, tiểu diệt ra chỗ kia, nếu có cái xác nào chui ra, chúng ta sẽ cùng giáng chưởng cho nó tan xương luôn!

Chàng cầm cổ tay Quách Phù kéo nàng ra sau lưng mình, sợ ma quỷ bật dậy đánh người.

Chỉ nghe vù một tiếng, có vật gì đó từ trong cỗ quan tài bay ra. Võ Tam Thông và Gia Luật Tề thủ thế sẵn, nghe tiếng gió bèn cùng võ chưởng ra, tay họ đụng vào một vật cứng là cái gối đầu bằng đá. Hai người xuất chưởng dùng lực toàn thân, cái gối đá đập mạnh xuống cỗ quan tài, bị vỡ thành mấy mảnh. Tiếp đó tiếng gió vù vù, có vật gì lướt qua bên mình; Võ Tam Thông và Gia Luật Tề cùng tung chưởng đánh tiếp, nhưng vật ấy đã bay đi xa, chỉ nghe có mấy tiếng cười hi hi, rồi lập tức chìm trong cảnh tĩnh lặng.

Võ Tam Thông kinh ngạc kêu:

- Lý Mạc Sầu!

Quách Phù nói:

- Không phải, là tử thi đấy! Lý Mạc Sầu tại sao lại nằm trong quan tài?

Gia Luật Tề hừ một tiếng, không nói gì. Chàng không tin trên thế gian có ma quỷ, nhưng bảo đấy là Lý Mạc Sầu thì cũng không hợp lý. Mụ ta cùng với cả bọn cùng tiến vào đây, Dương Quá và Tiểu Long Nữ thì đã ở trong tòa cổ mộ nhiều ngày, làm sao mụ có thể chui vào cỗ quan tài nằm bên dưới cỗ quan tài có Dương Quá và Tiểu Long Nữ được kia chứ?

Võ Tam Thông nói:

- Lý Mạc Sầu chạy đi đâu rồi?

Gia Luật Tề nói:

- Tòa cổ mộ chỗ nào cũng có tà môn, chúng ta mau ra ngoài trước thì hơn.

Quách Phù nói:

- Mọi tử của tiểu nữ thì sao đây?

Võ Tam Thông nói:

- Chúng ta hết cách rồi, mẫu thân của cô nương tất có diệu sách, mọi người ra đó nghe Quách phu nhân phân phó thì được.

Mọi người bèn tìm lối đi trở ra, vượt dòng suối ngầm. Vừa từ dưới suối bò lên, thì thấy trước mắt đỏ hồng, rừng cây ở hai bên tả hữu dòng suối đang cháy rừng rực, khí nóng phả vào mặt. Quách Phù gọi to:

- Mẹ, mẹ ơi!

Không có tiếng trả lời. Bỗng một cây lớn đang cháy bùng bùng đổ ụp xuống, Gia Luật Tề vội kéo nàng chạy về phía thượng du mới tránh được. Bây giờ đang mùa đông, cây cỏ khô héo, thành thử cả khu rừng biến thành một biển lửa. Năm người tuy lợi suối ướt sũng, nhưng khí nóng tạt tới vẫn rát cả mặt.

Võ Tam Thông nói:

- Chắc là quân Mông Cổ tấn công lên cung Trùng Dương không được gì, bèn đốt rừng cho bỏ tức.

Quách Phù lo lắng gọi to:

- Mẹ ơi, mẹ ở đâu rồi?

Bỗng thấy ở phía bên trái dòng suối có một nữ nhân đang nhảy tránh lửa giữa các đám cỏ, Quách Phù cả mừng, gọi “Mẹ, mẹ!” rồi từ dưới suối vọt lên, chạy đón đầu người kia.

Võ Tam Thông nói to:

- Cẩn thận đấy!

Sầm sầm hai tiếng, hai cây lớn đang cháy bùng bùng đổ ụp xuống, chắn tầm mắt của lão.

Quách Phù xông qua khói lửa mà chạy. Khi đứng dưới dòng suối, một là nàng quá lo cho mẹ, hai là mới từ trong bóng tối của tòa cổ mộ đi ra, ánh sáng ngoài này chói chang, mắt còn hoa, chưa nhìn rõ mọi thứ, khi chạy tới gần sau lưng người kia, biết không phải là mẹ nàng, nàng dừng lại, người kia quay người, hóa ra là Lý Mạc Sầu.

Nguyên mục bị Dương Quá nhốt trong cỗ quan tài, vốn không tài nào chui ra; nhưng sau đó Dương Quá trong cơn thịnh nộ vung kiếm chém vỡ đôi cỗ quan tài bên trên, làm vỡ luôn cả cỗ quan tài bên dưới. Lý Mạc Sầu thoát chết, mục ném cái gói đá ra trước, rồi mới nhảy vọt ra sau.

Mục bị nhốt trong cỗ quan tài ngót một canh giờ, tức thở muốn

chết, quả là tình cảnh cực kỳ khổ sở.

Mụ nghiên răng căm hận hết thảy những ai đang sống trên đời, nghĩ bụng: “Sau khi chết, ta sẽ biến thành quỷ sứ giết hại Dương Quá, giết hại Tiểu Long Nữ, giết hại Võ Tam Thông, giết hại Hoàng Dung...”

Bất kể là ai, mụ cũng giết tuốt. Sau đó tuy mụ may mắn thoát chết, nỗi căm hận trong lòng vẫn không giảm chút nào, đột nhiên gặp Quách Phù, mụ bèn mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Quách cô nương, là cô nương đấy ư? Lửa cháy khiếp quá, cô nương hãy cẩn thận.

Quách Phù thấy thần sắc mụ ta thân thiết, lấy làm lạ, hỏi:

- Đạo trưởng có thấy mẫu thân tiểu nữ đâu không?

Lý Mạc Sầu tới gần vài bước, chỉ sang mé trái, nói:

- Có phải đằng kia không?

Quách Phù nhìn theo hướng tay mụ chỉ. Lý Mạc Sầu liền xáp tới, điểm luân huyết đạo ở lưng Quách Phù, cười, nói:

- Dừng cống, mẹ ngươi sẽ tới tìm ngươi thôi.

Mụ thấy lửa từ bốn phía đang lan nhanh tới, không chạy đi thì khó lòng toàn mạng, bèn chạy về phía tây. Quách Phù bị tê liệt, khuyu xuống đất, nghe tiếng hát của Lý Mạc Sầu vọng lại giữa tiếng lửa cháy: “Hỏi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyện sống chết? “

Tiếng hát xa dần, bỗng một luồng khói dày theo gió tràn tới, trùm lên Quách Phù. Nàng tứ chi bất động, bị khói phủ, ho lên sặc sụa. Cha con họ Võ và Gia Luật Tề ngậm mình trong dòng suối, đầu và mặt đầy tro, ở giữa dòng suối và nơi Quách Phù đang ngồi, lửa bốc cao ba trượng, bốn người biết nàng bị nguy hiểm, nhưng nếu chạy đến cứu nàng thì chẳng khác gì xông vào biển lửa, mình sẽ mất mạng vô ích.

Quách Phù bị khói trùm, lửa sắp liếm vào người, sắp ngất đi, bỗng nghe phía đông có tiếng gió ù ù thổi đến, nàng ngoảnh đầu, thấy một luồng gió lốc cuốn theo một cái bóng xám, tới đâu thì lửa dạt ra hai bên đến đó, thoáng chốc đã đến chỗ nàng. Cái bóng xám kia chính là Dương Quá. Quách Phù cứ ngỡ có người đến cứu, đang hoan hỉ, khi nhìn rõ đó là Dương Quá, thì thân tuy đang nóng rùng rục, vẫn cảm thấy như bị giội một gáo nước lạnh, nghĩ bụng: “Mình sắp chết, hắn còn đến nhiếc móc làm nhục mình”. Gì thì nàng cũng là con

gái của Quách Tĩnh, Hoàng Dung, nàng trừng mắt nhìn Dương Quá, không chút sợ hãi.

Dương Quá chạy đến chỗ Quách Phù, đưa thân kiếm xuống bên dưới lưng nàng, nói:

- Cẩn thận này!

Cánh tay trái hất mạnh, Quách Phù bay lên không trung như đặng vân giá vụ, bay qua mười cây lớn đang cháy đùng đùng, ùm một tiếng, rơi xuống giữa dòng suối. Gia Luật Tề vội bơi lại, đỡ nàng lên, giải huyết cho nàng. Quách Phù đầu vầng mắt hoa, một lát sau mới khóc òa lên.

Nguyên Dương Quá ôm Tiểu Long Nữ và bé Quách Tương ra khỏi tòa cổ mộ, thấy quân Mông Cổ đang đốt rừng. Dương, Long hai người từng sống giữa rừng cây mấy năm, giờ nhìn rừng cây bị đốt cháy thì rất tiếc, nhưng quân Mông Cổ thế lực lớn mạnh, mình không chống nổi. Dương Quá không biết Tiểu Long Nữ sau khi bị chất độc ngấm vào huyết đạo và lục phủ ngũ tạng còn chịu đựng được bao lâu, vội tìm một thạch động, chỗ đó cây cối thưa thớt để tránh tạm. Một hồi sau, hai người nhìn thấy xa xa Quách Phù bị Lý Mạc Sâu gia hại, lửa lớn lan tới chỗ ngồi. Dương Quá nói:

- Long nhi, cô nương kia hại ta chưa đủ, còn đến hại nàng, hôm nay cuối cùng đang bị báo ứng kia kìa.

Tiểu Long Nữ đưa đôi mắt sáng nhìn chàng, lầy làm lạ:

- Quá nhi, chẳng lẽ chàng không đi cứu Quách cô nương?

Dương Quá nói, giọng bực tức:

- Nó hại chúng ta đến thế này, ta không tự tay giết nó, đã là nề cha mẹ nó lắm rồi.

Tiểu Long Nữ thở dài:

- Chúng ta bất hạnh, là cái số chúng ta bị khổ, để cho người khác được sung sướng chẳng hơn hay sao?

Dương Quá tuy ngoài miệng nói thế, nhưng nhìn ngọn lửa lớn lan dần đến chỗ Quách Phù, thì chàng lại không nổi, bèn nói:

- Thôi được, cái số chúng ta bị khổ, để cho người khác sung sướng vậy!

Chàng liền cởi cái áo ướt, quấn vào thanh kiếm, vận lực vung kiếm, tạo gió gạt lửa, phi đến cứu Quách Phù. Lúc chàng trở lại bên Tiểu Long Nữ, tóc và vạt áo bị cháy sém, chiếc quần bén lửa, giập tất

lửa thì quần bị thủng lỗ chỗ.

Tiểu Long Nữ ẵm Quách Tương, đưa tay chỉnh lại đầu tóc và quần áo cho Dương Quá, cảm thấy mình lấy được một người chồng anh hùng thế này thì thật là đắc ý. Nàng tựa vào người Dương Quá, giữa cảnh khói lửa ngút trời mà mặt nàng lộ rõ vẻ bình an sung sướng. Dương Quá chăm chú nhìn, thấy ánh lửa làm hồng đôi má nàng, trông xinh đẹp bội phần, bèn đưa tay ôm ngang lưng nàng. Thời khắc này, hai người quên hết mọi bi thương sâu khổ trên thế gian.

Dương, Long hai người đứng chỗ cao, cha con họ Võ, Quách Phù và Gia Luật Tế từ dưới suối nhìn lên qua lửa khói, thấy tà áo của hai người bay bay, phong thái trang nghiêm, trông như thần tiên vậy. Quách Phù vốn coi thường Dương Quá, lúc này đột nhiên cảm thấy tự thẹn là mình kém họ quá xa.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ đứng một lát, Tiểu Long Nữ nhìn núi rừng chìm trong biển lửa, thở dài nói:

- Cỏ cây bị thiêu trụi, sau này mọc lại không biết sẽ như thế nào?

Dương Quá không muốn nàng lo thay cho cảnh vật bên ngoài, bèn nói đùa:

- Tân hôn của đôi ta, quân Mông Cổ phóng hỏa chúc mừng, thấp sáng muôn vàn cây nến đấy.

Tiểu Long Nữ mỉm cười. Dương Quá nói:

- Chúng ta đi ra sau núi nghỉ một lát, nàng cảm thấy thế nào?

Tiểu Long Nữ nói:

- Thiếp vẫn khỏe mà.

Hai người sánh vai đi ra sau núi. Võ Tam Thông chợt nhớ ra việc gì, gọi to:

- Dương huynh đệ, sư thúc và Chu sư đệ của lão bị nhốt ở Tuyệt Tình cốc, huynh đệ có đi cứu họ hay không?

Dương Quá sững sờ, không trả lời, tự nói một mình: “Ta còn có thể quản nhiều chuyện được sao?”

Dương Quá nghĩ thế, chân vẫn bước, đi ra sau núi, nơi chỉ có đá lớn nhổn, không có cây cỏ. Tiểu Long Nữ trúng độc tuy sâu, nhưng nhất thời chất độc chưa phát tác, sau khi huyết đạo được đả thông, võ công phục hồi dần, nàng ẵm bé Quách Tương bước nhanh. Hai người đi nửa canh giờ, cách cung Trùng Dương đã xa, ngoảnh đầu nhìn lại, cả bầu trời phía đó rắng hồng ánh lửa.

Gió bắc thổi càng lúc càng mạnh, trời rét làm đỏ ửng khuôn mặt nhỏ của Quách Tương. Tiểu Long Nữ nói:

- Chúng mình đi tìm chút thức ăn, kéo đứa bé vừa lạnh vừa đói, sợ không chịu nổi.

Dương Quá nói:

- Ta cũng ngu thật, đi rước thêm đứa bé này theo cho mệt.

Tiểu Long Nữ cúi xuống thơm vào má Quách Tương, nói:

- Tiểu muội muội này khả ái vô cùng, chẳng lẽ chàng không thích nó?

Dương Quá cười, nói:

- Nó là con của người khác, trừ phi chúng ta sinh được một đứa con.

Tiểu Long Nữ đỏ mặt, câu nói của Dương Quá động tới mầu tính ở đáy lòng nàng, nàng nghĩ: “Giá như mình sinh cho chàng một hài nhi... ôi, mình làm sao có được phúc khí như thế?”

Dương Quá sợ nàng đau lòng, không dám nhìn vào mắt nàng, ngẩng mặt nhìn sắc trời, thấy phía tây bắc mây đen ùn ùn nặng như chì, nói:

- Trời này e sắp có tuyết dày, phải tìm nhà dân trú nhờ mới được.

Hai người tránh lửa cháy rừng, nên đi đến chỗ hoang sơn vô lộ, mặt đất toàn đá và bụi gai, lên chỗ cao nhìn bốn phía, trong phạm vi mười dặm không có nhà cửa gì. Dương Quá nói:

- Tuyết sẽ rơi dày, ở trên núi nguy hiểm, chúng ta phải mau xuống núi thôi.

Tiểu Long Nữ nói:

- Võ Tam thúc, Quách cô nương và mấy người kia không biết có chạm trán quân Mông Cổ hay không? Các đạo sĩ phái Toàn Chân không biết có chạy thoát hay không?

Giọng nói lộ vẻ lo lắng. Dương Quá nói:

- Nàng thật quá thừa thiện tâm. Bọn người ấy có lỗi với nàng, nàng còn lo cho họ. Thảo nào năm xưa sư tổ biết nàng quá tốt, sợ nàng về sau phải đau khổ, mới dạy nàng tu tập cách diệt trừ thất tình lục dục, thâm kệ sự đời. Nhưng nàng vẫn cứ quan hoài ta, công phu tu luyện mười mấy năm bỏ hết, ai cũng được nàng lo liệu cho cả.

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nói:

- Thực ra khi thiếp lo lắng cho chàng, đau khổ vì chàng, lại cảm

thấy sung sướng. Thiếp sợ nhất là chàng không cần đến sự quan hoài của thiếp.

Dương Quá nói:

- Đúng thế, đau khổ lớn và sung sướng lớn thì hơn hẳn không đau khổ và không sung sướng. Ta chỉ có thể phát si phát cuồng, chứ không thể sống những ngày thanh bình yên tĩnh.

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nói:

- Chàng chẳng từng bảo đôi ta sẽ đi xuống phương nam làm ruộng, nuôi gà nuôi vịt đó ư?

Dương Quá thở dài:

- Giá có thể được như vậy!

Lại đi vài dặm, tuyết bắt đầu rơi trắng trời, thoát tiên chỉ là các bông tuyết nhỏ và thưa, càng về sau gió bắc mạnh dần, bông tuyết càng lớn và dày hơn. Hai người bất chấp mưa tuyết lớn, cứ thi triển khinh công mà đi rất nhanh.

Tiểu Long Nữ bỗng nói:

- Quá nhi, chàng bảo sư tử của thiếp đi đâu?

Dương Quá nói:

- Nàng lại quan tâm đến mục ấy rồi. Lần này chưa giết mục, cũng không biết... cũng không biết...

Chàng định nói “Cũng không biết đôi ta còn sống được bao lâu, có còn dịp giết mục ta hay không” nhưng sợ Tiểu Long Nữ đau lòng, chàng không nói nữa.

Tiểu Long Nữ nói:

- Sư tử kỳ thực cũng rất đáng thương.

Dương Quá nói:

- Mục ta không cam chịu đau thương một mình, lại cứ bắt mọi người trong thiên hạ cũng phải đau khổ như mục ta.

Lúc này trời càng âm u hơn. Qua lưng núi, bỗng thấy ở giữa hai cây tùng lớn có một ngôi nhà tranh nho nhỏ, trên mái tuyết phủ đã dày chừng một tấc.

Dương Quá vui mừng nói:

- Hay quá, chúng ta vào đây nghỉ một đêm.

Chàng chạy lại gần, thấy cánh cửa nửa khép nửa mở, tuyết ngoài sân không có dấu chân người, bèn nói to:

- Người qua đường gặp tuyết, xin được vào trú nhờ một đêm.

Chờ một lát, trong nhà hoàn toàn không có tiếng trả lời.

Chàng đẩy cửa bước vào, bên trong không có người, bàn ghế phủ đầy bụi, rõ ràng không có ai sống ở đây, bèn gọi Tiểu Long Nữ vào trong nhà. Nàng khép cửa lại, nhóm một đống lửa. Trên vách gỗ có treo cung tên, góc nhà có để một cái bẫy bắt thỏ, xem chừng ngôi nhà này là nơi tạm trú của cánh thợ săn. Gian trong có giường và bàn, trên giường có mấy tấm da chó sói rách nát. Dương Quá lấy cung tên, ra ngoài săn được một con hoẵng, mang về lột da mổ bụng, dùng tuyết cạo rửa, đem nướng.

Lúc này bên ngoài tuyết rơi càng dày, trong nhà đống lửa cháy đượm, không khí ấm áp như mùa xuân.

Tiểu Long Nữ nhai nát vài miếng thịt chín, mớm cho Quách Tương. Dương Quá vừa lo việc nướng thịt, vừa cười cười nhìn hai người.

Lửa cháy nổ lép lép, mùi thịt nướng thơm phức, ngôi nhà tranh giữa hoang sơn ẩm cúng xiết bao.